Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντασσόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος . .	» » 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος . .	» » 4.50

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 26ος | *Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰανουαρίου 1919* | *Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 9*

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'. (Συνέχεια)

Γρήγορα στήθηκε τὸ θέατρό μας: Ἦταν ἁπλούστατα ἕνα σχοινὶ δεμένο σὲ τέσσερα δένδρα, ὥστε νὰ σχηματίζῃ ἕνα μακρὺ τετράγωνο. Καὶ μεῖς τοποθετηθήκαμε στὴ μέση.

Στὴν ἀρχή, ἔκαμαν διάφορα παιχνίδια τὰ σκυλιά· μὰ τί λογῆς παιχνίδια δὲν θ' ἄξερα νὰ πῶ, γιατὶ ἀνήσυχος, δειλιασμένος, δὲν εἶχα τὸ νοῦ μου παρὰ στὸ ρόλο ποὺ θ' ἔπαιζα σὲ λίγο καὶ δὲν ἐπρόσεχα σὲ τίποτα.

Τὸ μόνο ποὺ θυμοῦμαι εἶναι ὅτι ὁ Βιτάλης εἶχε ἀφίσει τὴ φλογέρα κι' εἶχε πιάσει ἕνα βιολί· καὶ μ' αὐτὸ συνώδευε τὰ παιχνίδια τῶν σκύλων του, πότε μὲ γοργοὺς χορούς, καὶ πότε μὲ μιὰ μουσικὴ γλυκεια καὶ τρυφερή.

Γρήγορα μαζεύθηκε κόσμος κοντὰ στὸ σχοινί μας, κι' ὅταν κοίταζα γύρω μου, ἔβλεπα πλῆθος μάτια πού, καρφωμένα ἀπάνω μας, λὲς καὶ σπιθοβολοῦσαν.

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ πρῶτο μέρος, ὁ Κάπης πῆρε στὸ στόμα του ἕνα δισκάκι καί, περπατῶντας ὀρθὸς μὲ τὰ πισινά, ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ τὴν «ἔντιμη ὁμήγυρη». Ἅμα δὲν τοῦρριχνε κανένας, σταματοῦσε, ἄφινε τὸ δισκάκι μέσα στὸ τετράγωνο, μακριὰ ἀπ' τὰ ξένα χέρια, γύριζε στὸ δύστροπο θεατή, ἔβαζε τὰ μπροστινα πόδια ἀπάνω του καὶ μὲ δυὸ-τρία γαυγίσματα, τοῦ κτυποῦσε τὴν τσέπη.

Γέλια τότε στὸ πλῆθος, κι' ἀστειόλογα:

— Τὸ σκυλὶ εἶναι πονηρό. Γνωρίζει ἐκείνους ποὺ τὸν ἔχουν τὸν παρά!..

— Ἔλα! βάλε τὸ χέρι στὴν τσέπη!

— Θὰ ρίξῃ.

— Δὲ θὰ ρίξῃ.

— Δόσε τώρα καὶ τὰ παίρνεις ἀπὸ τὴν κληρονομιὰ τοῦ θειοῦ σου.

Καὶ στὸ τέλος, οἱ πεντάρες ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ βάθη ποὺ ἦταν κρυμμένες...

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Βιτάλης, χωρὶς νὰ βγάζῃ μιλιά, μὰ μὲ τὰ μάτια πάντα στὸ δίσκο, ἔπαιζε εὔθυμα κομμάτια στὸ βιολί του, ποὺ τὸ ἀνεβοκατέβαζε κατὰ τὸ χρόνο.

Σὲ λίγο ὁ Κάπης γύρισε κοντά του περήφανος, μὲ τὸ δισκάκι γεμάτο.

Τώρα ἦταν ἡ σειρὰ τῆς κωμῳδίας. Θὰ βγαίναμε στὴ σκηνὴ ὁ Καρδούλης κι' ἐγώ.

— Κυρίες καὶ κύριοι, εἶπε ὁ Βιτάλης μὲ τὸ βιολὶ στὸ ἕνα χέρι, μὲ τὸ δοξάρι στὸ ἄλλο, χειρονομῶντας καὶ μὲ τὰ δυό· ἡ παράσταση θὰ ἐξακολουθήσῃ μὲ μιὰ χαριτωμένη κωμῳδία, ποὺ ὀνομάζεται «Ὁ ὑπηρέτης τοῦ κυρίου Καρδούλη» ἢ «ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι πιὸ ζῶο». Δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνους ποὺ ἐπαινοῦν προκαταβολικῶς τὰ ἔργα καὶ τοὺς ἠθοποιούς τους. Ἕνα μόνο σᾶς λέγω: Ἀνοίξτε μάτια κι' αὐτιὰ κι' ἑτοιμάστε τὰ χέρια σας γιὰ χειροκροτήματα!»

Ἡ «χαριτωμένη κωμῳδία» τοῦ Βιτάλη δὲν ἦταν στ' ἀλήθεια παρὰ μιὰ παντομίμα. Κι' ἔτσι ἔπρεπε νὰ εἶναι, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι δυὸ ἀπὸ τοὺς κυριώτερους ἠθοποιούς της, ὁ Καρδούλης κι' ὁ Κάπης, δὲν μιλοῦσαν, κι' ὁ τρίτος, δηλαδὴ ἐγώ, ἤμουν ὁλωσδιόλου ἀνίκανος νὰ πῶ δυὸ λόγια στὴ σειρά.

Ὁ Βιτάλης ὅμως, γιὰ νὰ καταλαβαίνουνται πιὸ εὔκολα τὰ καμώματα τῶν ἠθοποιῶν, ἔλεγε αὐτὸς κάπου-κάπου μερικὰ λόγια ἐξηγητικά.

Ἔτσι, παίζωντας σιγὰ-σιγὰ μὲ τὸ βιολί του ἕνα θούριο, εἶπε πὼς αὐτὸς ποὺ ἔβγαινε τώρα στὴ σκηνή, ἦταν ὁ κ. Καρδούλης, Ἄγγλος στρατηγός, ποὺ ἀπόκτησε τὰ γαλόνια του καὶ τὴν περιουσία του στοὺς πολέμους τῶν Ἰνδιῶν. Κι' ἐξήγησε πὼς, ἐνῷ εἶχε ὡς σήμερα ὑπηρέτη τὸν καλὸ σκύλο Κάπη, ἀποφάσισε νὰ πάρῃ ἄνθρωπο, γιατὶ τὰ μέσα του τοῦ συγχωροῦσαν τώρα αὐτὴ τὴν πολυτέλεια καὶ γιατὶ ἦταν καιρὸς πιὰ «νὰ ἀλλάξουν τὰ πράγματα». Οἱ ἄνθρωποι δηλαδή, ποὺ ἦταν πάντα κύριοι τῶν ζώων, ἔπρεπε τώρα νὰ γίνουν καὶ δοῦλοι τους.

Ὡς πὸυ νάλθῃ ὁ καινούργιος αὐτὸς ὑπηρέτης, ὁ κ. Καρδούλης σουλατσάριζε 'ς ὅλη τὴ σκηνὴ κι' ἐκάπνιζε τὸ ποῦρο του. Ἀ, νὰ τὸν βλέπατε μὲ τί πονηρία φυσοῦσε τὸν

«Προπορεύουνταν ὁ Βιτάλης...» (Σελ. 58, στ. γ'.)

καπνὸ μέσ' στὰ μοῦτρα τῶν θεατῶν!...

Ἀλλὰ ὁ ὑπηρέτης ἀργοῦσε κι' ὁ στρατηγὸς ἀρχισε νάνυπομονῇ, νὰ θυμώνῃ. Τώρα βημάτιζε πιὸ νευρικά, στριφογύριζε τὰ μάτια του, δάγκανε τὸ χεῖλι του καὶ κτυποῦσε τὸ πόδι του χάμω.

Στὸ τρίτο ποδοκτύπημα, ἔπρεπε νὰ βγῶ στὴ σκηνὴ μὲ τὸν Κάπη. Ἂν ξεχνοῦσα τὸ ρόλο μου, θὰ μοῦ τὸν θύμιζε ὁ σκόλος. Καὶ νά, τὴν ὡρισμένη στιγμή, ὁ συνάδελφός μου μοῦδωσε τὸ πόδι του καὶ μ' ἔμπασε στὴν κάμαρα, νὰ ποῦμε, τοῦ στρατηγοῦ.

Ὁ θίασος τοῦ σινιὸρ Βιτάλη.

Αὐτός, μόλις μὲ εἶδε, σήκωσε καὶ τὰ δυὸ χέρια ψηλά. Πῶς; τέτοιος ἦταν ὁ ὑπηρέτης ποὺ τοῦ ἔφεραν; Τί χάλια! Ἤλθε κοντὰ καὶ μὲ κοίταξε στὸ πρόσωπο, κάτω ἀπὸ τὴ μύτη, κι' ἔπειτα ἀρχισε νὰ μὲ τριγυρίζῃ, σηκώνωντας τοὺς ὤμους μὲ ἀπορία κι' ἀπογοήτευση. Τὸ μοῦτρο του ἔγεινε τόσο κωμικό, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος ἔσπασε στὰ γέλια. Κατάλαβαν ἀμέσως πὼς μ' εὕρισκε τέλεια βλάκα· κι' αὐτὴ ἦταν κι' ἡ ἐντύπωση τῶν θεατῶν.

Ἡ παντομίμα, ἐννοεῖται, ἦταν καμωμένη ἐπίτηδες γιὰ νὰ δείξῃ τὴ βλακεία μου ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Σὲ κάθε σκηνή, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ κάνω καὶ μιὰ καινούργια ἀνοησία, ἐνῶ ἀπεναντίας ὁ Καρδούλης ἔπρεπε νὰ βρίσκῃ εὐκαιρία γιὰ νὰ δείχνῃ τὴ δική του ἐξυπνάδα κι' ἐπιτηδειότητα.

Ἀφοῦ μὲ κοίταξε πολλὴ ὥρα, ὁ στρατηγός, σὰ νὰ μὲ λυπήθηκε, μ' ἔβαλε νὰ καθήσω καὶ νὰ φάω.

Κι' ὁ Βιτάλης ἐξήγησε στὸν κόσμο:

— Ὁ στρατηγὸς νομίζει, πὼς ἄμα χορτάσῃ αὐτὸ τὸ παιδί, θὰ εἶναι ἴσως λιγώτερο ζῶο. Θὰ ἰδοῦμε!

Ἐκάθησα λοιπὸν μπροστὰ 'ς ἕνα τραπεζάκι, ὅπου ἦταν ἕνα πιάτο καί, μέσ' στὸ πιάτο, μιὰ πετσέτα.

Τί νὰ τὴν κάνω τώρ' αὐτή;

Ὁ Κάπης μοῦγνεφε νὰ τὴ μεταχειρισθῶ. Μὰ πῶς;

Σκέφθηκα, σκέφθηκα, καὶ στὸ τέλος τὴν πῆρα, τὴν ξεδίπλωσα καὶ... σκούπισα τὴ μύτη μου.

Ὁ στρατηγὸς σπαρτάρησε ἀπ' τὰ γέλια κι' ὁ Κάπης ξαπλώθηκε ἀνάσκελα, σὰ νὰ τὸν ἀναποδογύρισε ἡ μεγάλη κουταμάρα μου.

Τότε μοῦ ἦλθε ἄλλη ἰδέα: ἔστριψα τὴν πετσέτα καὶ τὴ φόρεσα λαιμοδέτη!

Καινούργιο σπαρτάρισμα τοῦ στρατηγοῦ, καινούργιο ἀναποδογύρισμα τοῦ Κάπη.

Καὶ τὸ πρᾶγμα ξακολούθησ' ἔτσι, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ βαρέθηκε πιὰ ὁ στρατηγός, μ' ἐπέταξε ἀπὸ τὴν καρέκλα, κάθησε στὴ θέση μου αὐτὸς κι' ἔφαγε τὸ φαΐ ποὺ ἦταν γιὰ μένα.

Ἀ, ἤξερε πῶς μεταχειρίζουνται τὴν πετσέτα ὁ στρατηγός! Μὲ πόση χάρη τὴν πέρασε ἀπὸ μιὰ κομπότρυπα τῆς στολῆς του καὶ τὴν ἄπλωσε στὰ γόνατά του! Μὲ πόση κομψότητα ἔκοψε τὸ ψωμί του κι' ἤδειασε τὸ ποτήρι του!

Μὰ τὰ γέλια τοῦ κόσμου κορυφώθηκαν, ὅταν, στὸ τέλος τοῦ γεύματος, ὁ στρατηγὸς πῆρε ἕνα ξυλαράκι καί, γρήγορα-γρήγορα, καθάρισε μ' αὐτὸ τὰ δόντιά του! Μαζὶ μὲ τὰ γέλια βροντήξανε τότε ἀπὸ παντοῦ τὰ παλαμάκια κι' ἡ παράσταση τελείωσε μ' ἕνα θριαμβο.

Τί ἐξυπνο ποὺ ἦταν τὸ ζῶο! Καὶ τί ζῶο ὁ ὑπηρέτης του!

Αὐτὸ μοῦ εἶπε ὁ Βιτάλης, ὅταν γυρίσαμε στὸ ξενοδοχεῖο· κι' ἤμουν πιὰ τόσο πολὺ θεατρίνος, ὥστε εὐχαριστήθηκ' ἀπὸ τὸ κομπλιμέντο καὶ περηφανεύθηκα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Μαθαίνω γράμματα

Ἦταν βέβαια μεγάλης ἀξίας ἠθοποιοὶ αὐτοὶ ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ θίασο τοῦ σινιὸρ Βιτάλη, — οἱ σκύλοι, ἐννοῶ, κι' ὁ πίθηκος' — μὰ τὸ ταλέντο τους δὲν εἶχε ἀρκετὴ ποικιλία. Σὲ τρεῖς-τέσσερες δηλαδὴ παραστάσεις τελείωνε ὅλο τους τὸ «δραματολόγιο» κι' ἔπρεπε νὰ ξαναπαίζουν τὰ ἴδια. Γι' αὐτὸ δὲν μποροῦσαν νὰ μένουν πολὺν καιρὸ στὴν ἴδια πόλη.

Ἔτσι, ἀφοῦ μείναμε τρεῖς μόνα μέρες καὶ στὸ Οὐσσέλ, ἀναγκασθήκαμε νὰ ξεσηκωθοῦμε. Γιὰ ποῦ; Εἶχα πιὰ ἀρκετὸ θάρρος μὲ τὸν κύριό μου, γιὰ νὰ τοῦ κάμω τόση-δὰ ἐρώτηση.

Μὲ κοίταξε καὶ μοῦ εἶπε:

— Γνωρίζεις τὸν τόπο;

— Ὄχι.

— Τότε γιατὶ μὲ ρωτᾷς ποῦ θὰ πᾶμε;

— Γιὰ νὰ μάθω.

— Νὰ μάθῃς τί;

Δὲ βρῆκα λέξη νὰπαντήσω καὶ σώπασα, κοιτάζωντας τὸν ἄσπρο δρόμο ποὺ μάκραινε ἀπέρατος μπροστά μας, στὸ βάθος μιᾶς πράσινης δασωμένης κοιλάδας.

— Ἂν σοῦλεγα, ἐξακολούθησε ὁ Βιτάλης, πὼς πηγαίνουμε στ' Ὠρελάκ, γιὰ νὰ πᾶμε ὕστερα στὸ Μπορντὸ κι' ἀπὸ κεῖ νὰναιβοῦμε στὰ Πυρηναῖα, τί θὰ καταλάβαινες;

— Μὰ σεῖς δὲν ξέρετε τὸν τόπο; ρώτησα.

— Ὄχι, δὲν ἦλθα ποτέ μου ἐδῶ.

— Κι' ὅμως ξέρετε ποῦ πᾶμε τώρα. Μὲ κοίταξε πάλι καλὰ καὶ μὲ ρώτησε:

— Δὲν ξέρεις γράμματα, ἔ;

— Ὄχι.

— Ξέρεις τί θὰ πῇ βιβλίο;

— Ξέρω. Εἶδα βιβλία στὴν Ἐκκλησιά. Πολλοὶ τὰ φέρνουν ἀπὸ τὰ σπίτια τους στὴ λειτουργία καὶ διαβάζουν μέσα τὶς προσευχές.

— Ὡραῖα. Καταλαβαίνεις λοιπὸν πὼς μέσα 'ς ἕνα βιβλίο μπορεῖ κανεὶς νὰ βάλῃ προσευχές;

— Ναί.

— Ἔ, μπορεῖ νὰ βάλῃ κι' ἄλλα πράμματα. Ὅταν λὲς τὴν προσευχή σου, λὲς τὰ λόγια ποὺ ἡ μητέρα σου σοῦβαλε στ' αὐτὶ καὶ ποὺ ἀπὸ ταῦτί σου μαζεύθηκαν στὸ μυαλό σου, γιὰ νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ κεῖ στὴν ἄκρη τῆς γλώσσας σου καὶ στὰ χεῖλη σου, ὅταν θέλῃς νὰ προσευχηθῇς. Λοιπόν, ἐκεῖνοι ποὺ λένε τὴν προσευχή τους ἀπὸ βιβλίο, δὲν παίρνουν τὰ λόγια ἀπὸ τὸ μυαλό τους, ἀπὸ τὴ μνήμη τους, ὅπως ἐσύ, ἀλλὰ τὰ παίρνουν μὲ τὰ μάτια ἀπὸ τὸ βιβλίο ποὺ τάχει μέσα, δηλαδὴ διαβάζουν.

— Εἶδα ἀνθρώπους νὰ διαβάζουν! ἐφώναξα μὲ καμάρι, σὰν ἄνθρωπος ποὺ καταλαβαίνει ὅ,τι τοῦ λένε.

— Ὅπως κάνουν γιὰ τὶς προσευχές, ἔτσι γιὰ ὅλα. Σ' ἕνα βιβλίο ποὺ θὰ σοῦ δείξω ἄμα σταθοῦμε, εἶναι βαλμένα τὰ ὀνόματα κι' ἡ ἱστορία τῶν τόπων ποὺ περνοῦμε τώρα. Ἄνθρωποι ποὺ ἔζησαν 'ς αὐτούς, ἤ τοὺς ἐπισκέφθηκαν, ἔβαλαν στὸ βιβλίο μου ὅ,τι εἶδαν κι' ἄκουσαν. Ἔτσι, δὲν ἔχω παρὰ νὰ τἀνοίξω καὶ νὰ διαβάσω, γιὰ νὰ γνωρίσω αὐτοὺς τοὺς τόπους κι' ἐγώ. Τοὺς βλέπω σὰ νὰ τοὺς κοίταζα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια καὶ μαθαίνω τὴν ἱστορία τους σὰ νὰ μοῦ τὴν ἔλεγε κάποιος μὲ τὸ στόμα.

«Μὲ πόση χάρη ...» (Σελ. 66, στ' 6'.)

Εἶχα μεγαλώσῃ σὰν ἀληθινὸς ἄγριος, ποὺ δὲν ἔχει ἰδέα πολιτισμένης ζωῆς. Αὐτὰ τὰ λόγια ἦταν γιὰ μένα σὰ μιὰ ἀποκάλυψη, ἀόριστη στὴν ἀρχή, μὰ ποὺ λίγο-λίγο ξεκαθάριζε. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς μὲ εἶχαν στείλει καὶ στὸ σχολεῖο, ἀλλὰ μόνο γιὰ ἕνα μῆνα. Κι' οὔτε βιβλία μοῦ εἶχαν δώσει 'ς αὐτὸ τὸ διάστημα, οὔτε γιὰ διάβασμα ἡ γράψιμο μοῦ εἶχαν μελήσει, οὔτε μάθημα, ὁποιοδήποτε, μοῦ εἶχν κάνει.

Μὴ σᾶς φανῇ ἀπίστευτο, γιατὶ ἔτσι ἦταν, ἐκεῖνον τὸν καιρό, τὰ σχολεῖα στὰ χωριὰ τῆς Γαλλίας. Δάσκαλος, ἄξαφνα, στὸ δικό μας χωριό, ἦταν ἕνας... τσαρουχᾶς, ποὺ ὅλη τὴν ἡμέρα κοίταζε τὴ δουλειά του, χωρὶς νὰ τὸν νοιάζῃ γιὰ γιὰ μᾶς καθόλου. Ἡ κόρη του μᾶς ἐπρόσεχε. Ἐπειδὴ ὅμως κι' αὐτὴ ἦταν ράφτρα, δὲν εὐκαιροῦσε περισσότερο ἀπὸ τὸν πατέρα της νὰ μᾶς μαθαίνῃ γράμματα ἢ τουλάχιστο νὰ μᾶς μιλᾷ. Ἔ, οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ ζήσουν· καὶ πενῆντα λεπτὰ τὸ μῆνα ποὺ τοὺς πληρώναμε δώδεκα παιδιά, δηλαδὴ ἕξῃ φράγκα ὅλα-ὅλα, δὲν τοὺς ἔφταναν οὔτε γιὰ ψωμί...

— Κι' εἶναι δύσκολα τὰ γράμματα; ρώτησα τὸν Βιτάλη, ἀφοῦ περπάτησα κάμποση ὥρα σκεπτικός.

— Εἶναι δύσκολα γιὰ τοὺς ξεροκέφαλους· κι' ἀκόμα πιὸ δύσκολα γιὰ ὅσους δὲν θέλουν νὰ μάθουν. Ἐσὺ εἶσαι ξεροκέφαλος;

— Δὲν ξέρω... Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς θάθελα νὰ μάθω γράμματα.

— Καλά. Θὰ! ἰδοῦμε. Ἔχουμε μπροστά μας καιρό.

Καιρὸ μπροστά μας; Καὶ γιατὶ ὄχι ἀμέσως; Δὲν ἤξερα τί δύσκολο ποὺ εἶναι νὰ μάθῃ κανεὶς νὰ διαβάζῃ κι' ἐφανταζόμουν πὼς ἔφθανε νἀνοίξω κι' ἐγὼ ἕνα βιβλίο γιὰ νὰ ἰδῶ τί ἔχει μέσα...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσαμε, εἶδα τὸν κύριό μου νὰ σκύβῃ καὶ νὰ σηκώνῃ ἀπὸ χάμω ἕνα κομμάτι σανίδι κατασκονισμένο.

— Νὰ τὸ βιβλίο ποὺ θὰ μάθῃς νὰ διαβάζῃς, μοῦ εἶπε.

Αὐτὸ τὸ παλησσάνιδο; Τὸν ἐκοίταζα γιὰ νὰ ἰδῶ μὴν ἀστειεύεται. Μὰ ὄχι· σοβαρώτατος, παρατηροῦσε τὸ εὔρημά του.

Ἦταν ἕνα σανίδι ἀπὸ ξύλο βαλανιδιᾶς, μακρὺ ὡς ἕνα πήχυ, πλατὺ ὡς δυὸ καλάμες, ἴσιο, γυαλιστερὸ μάλιστα· μὰ δὲν εἶχε ἀπάνω οὔτε γράμματα, οὔτε ζωγραφιές, οὔτε τίποτα. Πῶς καὶ τί θὰ μάθαινα νὰ διαβάζω μ' αὐτό;

— Το μυαλό σου τώρα δουλεύει! μοῦ εἶπε ὁ Βιτάλης γελῶντας.

— Μὲ κοροϊδεύετε;...

— Ὄχι, παιδί μου. Ὅποιος κοροϊδεύει τὴν ἀμάθεια ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, σὰν καὶ σένα, δείχνει πὼς εἶναι ἀνόητος. Χρειάζεται καμμιὰ φορὰ κι' ἡ κοροϊδεία, ἡ εἰρωνεία, μὰ μόνο σὰ θέλῃ κανεὶς νὰ διορθώσῃ ἕνα κακὸ χαρακτῆρα. Περίμενε νὰ φθάσουμε 'ς ἐκεῖνα κεῖ-κάτω τὰ δένδρα. Θὰ καθήσουμε νὰ ξεκουρασθοῦμε καὶ θὰ ἰδῇς πῶς μπορῶ νὰ σὲ μάθω γράμματα μ' αὐτὸ τὸ σανίδι.

Φθάσαμε στὰ δένδρα, ἀρίσαμε τοὺς σάκκους μας χάμω καὶ καθήσαμε στὴ λάδη, ποὺ ἄρχιζαν νὰ τὴ στολίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μαργαρίτες. Ὁ Καρδούλης σκαρφάλωσ' εὐθὺς 'ς ἕνα δένδρο κι' ἐτίναζ' ἕνα-ἕνα τοὺς κλώνους του, ἐνῶ τὰ σκυλιά, πιὸ φρόνιμα, καὶ προσάντων πιὸ κουρασμένα, ξαπλώθηκαν ὁλόγυρά μας.

Τότε ὁ Βιτάλης ἔβγαλε τὸ σουγιᾶ του κι' ἀπὸ τὸ σανίδι προσπάθησε νὰ κόψῃ ἕνα κομμάτι πλατύ, μὰ ὅσο μποροῦσε λεπτότερο. (Ἕπεται συνέχεια)

Η ΧΑΜΕΝΗ ΚΑΡΦΙΤΣΑ

(*Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 60*).

«Οἱ φίλοι μας ἦρθαν καὶ ἡ μέρα μας πέρασε θαυμάσια. Ἔμειναν κατευχαριστημένοι ἀπ' ὅλα. Ἀλήθεια ὅμως κι' ὁ καιρὸς μᾶς εὐνόησε, καὶ τὸ σπίτι καὶ ὁ κῆπος λὲς κι' ἔβαζαν τὰ δυνατά τους, γιὰ νὰ φανοῦν ὡραιότερα στὴν καλοκαιριάτικη λιακάδα. Ὅλο σχεδὸν τὸ ἀπόγευμα τὸ περάσαμε ἔξω, στὸν κῆπο, ὅπου τοὺς ἐγύρισα παντοῦ καὶ τοὺς τὰ ἔδειξα ὅλα. Ἀκόμα κι' ὁ λαχανόκηπος, μὲ τὰ εἰδῶν-εἰδῶν χορταρικά του, δὲν ἔμεινε ἔξω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιθεώρηση. Καὶ ὅταν μᾶς ἀποχαιρετοῦσαν, ἡ παλιά μου συμμαθήτρια μοῦ ψιθύρισε, ἐνῶ μὲ φιλοῦσε, πὼς ἤμουνα ἕνα πολὺ εὐτυχισμένο κορίτσι. Ἀφοῦ ἔφυγαν, ὁ παππούς σου μοῦ ἐπρότεινε νὰ πᾶμε νὰ κάνουμε μιὰ βόλτα. Καὶ ἐπειδὴ ἄρχισε νὰ κάνῃ ψύχρα, ἀνέβηκα ἀπάνω, ἄλλαξα γρήγορα-γρήγορα καὶ εἶπα στὴ Σοφία νὰ ταχτοποιήσῃ τὴν κάμαρά μου. Ἐγυρίσαμε ἀκριβῶς τὴν ὥρα τοῦ δείπνου, καὶ προτοῦ ντυθῶ καλὰ-καλά, τὸ κοὐδουνάκι μᾶς προσκάλεσε στὴν τραπεζαρία.

—«Τὴν καρφίτσα μου, Σοφία, ἐφώναξα· σὺ ἐταχτοποίησες τὰ πράγματά μου».

«Ἡ Σοφία κοίταξε γύρω, μὰ ἡ καρφίτσα πουθενὰ δὲν βρισκότανε.

—«Κάπου ἐδῶ θὰ εἶνε, εἶπα· βρές την ἐν ὅτῳ ἐγὼ θὰ τρώγω».

«Ὅταν ὅμως ἀνέβηκα ἀπάνω μετὰ τὸ δεῖπνο, βρῆκα τὴ Σοφία, ποὺ μὲ μάτια βουρκωμένα μοῦ εἶπε πὼς δὲν τὴ βρῆκε πουθενά.

«Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς τί ψάξιμο ἐκάναμε. Ὅταν ἡ Μαρία ἦρθε τὴν ἄλλη μέρα, ὑποπτεύθηκε τρομερὰ τὴ Σοφία κι' ἔφτασε νὰ μοῦ πῇ πὼς ἔφταιγα ἐγώ, ποὺ τὴν ἄφηνα τόσην ὥρα μέσ' στὴν κάμαρά μου.

«—Λὲς νὰ μοῦ πῆρε αὐτὴ τὴν καρφίτσα μου;» τῆς εἶπα. Ἡ Μαρία δὲν ἀπάντησε, μουρμούρισε μονάχα πὼς δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευόμαστε καὶ πολὺ τοὺς ξένους. Πέρασαν ἑβδομάδες — δὲν σκεπτόμουνα πιὰ τὴ καρφίτσα μου, ἂν κι' ἔγεινε τόσος λόγος γι' αὐτὴ στὸ σπίτι, ποὺ ἡ Σοφία στὸ τέλος εἶπε πὼς ἤθελε νὰ φύγῃ, κι' ἐγὼ ἐσκέφθηκα πὼς αὐτὸ θάταν τὸ καλύτερο. Τὴν τελευταία ἡμέρα ποὺ ἦταν γιὰ νὰ φύγῃ, ἡ γρηᾶ μαγείρισσα ἔστειλε καὶ μὲ φώναξε νὰ πάω κάτω στὴν κουζίνα, γιὰ νὰ ἰδῶ κάτι τί. Παραξενεύθηκα πολύ, γιατὶ ἡ ὥρα ἦταν ὁλωσδιόλου ἀκατάλληλη, — δυὸ μετὰ τὸ μεσημέρι, — ἐν τούτοις ὅμως ἐπῆγα ἀμέσως.

«Ἡ γρηᾶ μαγείρισσα μὲ περίμενε καὶ τὸ ἀγαθό της πρόσωπο ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ εὐχαρίστηση.

«Κοιτάξτε 'δῶ, δεσποινὶς Λουκία», μοῦ εἶπε. Ἀπάνω στὸ τραπέζι βρισκότανε ἕνα κουνουπίδι, ἕτοιμο γιὰ μαγείρεμμα. Παραμέρισε τὰ μεγάλα πράσινα φύλλα ποὺ τὸ σκεπάζανε, κι' ἐκεῖ μέσα, ἀπάνω στὴν ἀφράτη ἐπιφάνεια τοῦ κουνουπιδιοῦ, βρισκότανε ἡ χαμένη καρφίτσα!

Εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ φόρεμά μου, χωρὶς ἀμφιβολία, τὴν ἡμέρα ποὺ περπατούσαμε μὲ τὴ φίλη μου στὸν κῆπο, καὶ τὰ φύλλα τοῦ μικροῦ κουνουπιδιοῦ ἐμεγάλωσαν καὶ τὴ σκέπασαν ὅλως διόλου!

«Μπορεῖς νὰ φανταστῇς τὴ χαρά μου, Μαρίκα, κι' ἀκόμη περισσότερο τὴ χαρὰ τῆς δυστυχισμένης Σοφίας. Ἀντὶ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ φύγῃ, τὴν ἐκράτησα, κι' ἔμεινε μαζί μου πάνω ἀπὸ εἴκοσι χρόνια. . . Μὰ τί τρέχει πάλι Μαρίκα; δὲν προσέχεις ἐδῶ;...

—«Πῶς; δὲν προσέχω, γιαγιάκα μου. ...Ἀλλὰ κοίταξε δῶ τί σύμπτωσις!...»

Κι' ἡ Μαρίκα ἔβγαλε τὸ ψαλλιδάκι της, ποὺ εἶχε μπλεχθῆ σὲ μιὰν ἄκρη τῆς ποδιᾶς της.

(Mrs Molesworth) ΣΤΕΦ. ΜΑΚΡ.

ΠΛΑΝΗ

Μικρούλια ἀμέτρητα ζωῦφια
σεριφογυρνοῦν σὲ μιὰν ἀκτίνα,
ζοῦν κόσμοι ὁλάκαιροι κοντά μας
δίχως κανεὶς νὰ τοὺς θωρῇ
κι' ὅμοια χωρίζομε 'στὰ οὐράνια
τ' ἀστέρια σὰν στιγμὲς κι' ἐκεῖνα,
κ' εἶν' ἥλιοι ἀφάνταστοι κι' ἀστραφτεροί!

—

Μὰ καὶ 'στὴ γῆ εἶναι κάτι ἀπάνω,
ποὺ, μόλις τ' ἀκκουμπᾷς 'στὸ μάτι,
καὶ σὲ μικραίνει, ὡσὰν τὸν κόσμο
ποὺ ἀθώρητος στριφογυρνᾷ·
—ἤ, ὅμοια, σ' ἀξαίνει, ὡσὰν τ' ἀστέρια,
ποὺ, μὲς 'στὰ εὐρύχωρά τους πλάτη,
κινοῦνται, φεύγουν, πέρα, μακρινά..,

—

Τέτοιος φακὸς καὶ 'στὴν ψυχή μας
πόσες φορὲς δὲ μᾶς πικραίνει
κι' ἄλογη ὀδύνη μᾶς γεμίζει
κι' ἄλλες φορὲς πικρὴ χαρὰ!
Ψέμματα! Αὐτὸς μᾶς ταπεινώνει
καὶ πάλι ἐκεῖνος μᾶς ἀξαίνει,
καθὼς τ' ἀθώρητα ζωῦφια
ἤ τ' ἄστρα τὰ φανταχτερά!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνας τραγουδιστής, ξακουστὸς σ' ὅλη τὴ χώρα. Ἦρθε μιὰ μέρα σὲ μιὰ μεγάλη κι' ὤμορφη πολιτεία ποὺ γινόντανε μεγάλα καὶ λαμπρὰ πανηγύρια καὶ γιορτές. Τραγούδησε μπροστὰ στὸ Βασιλιᾶ καὶ σ' ὅλο τὸ παλάτι. Ὁ Βασιλιᾶς μόλις ποὺ τὸν ἄκουσε κι' οἱ παλατιανοὶ καθόλου. Γιατὶ ὁ καθένας τους ἄλλοῦ εἶχε τὸ νοῦ του. Ὁ Βασιλιᾶς συλλογιζότανε τὴ χρυσῆ του κορώνα, ἡ Βασίλισσα τὸ διαμαντένιο κολλιέ της κι' ὁ γιός τους λογάριαζε σὲ πόσα χρένια θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ κι' αὐτὸς βασιλιᾶς. Κάτου ἀπὸ τὶς πλούσιες καὶ χρυσοστόλιστες στολές τους, οἱ ὑπουργοὶ συλλογιζόντανε τὸ ὑπουργεῖο τους κι' οἱ στρατηγοὶ τοὺς πολέμους ποὺ θὰ κάνανε. Οἱ ὤμορρες κυρίες εἶχανε τὸ νοῦ τους στὶς πλούσιες τουαλέτες τους, κι' ὁ καθένας εἶχε τὸ δικό του μέσα στὸ μυαλό του.

Ὅταν τέλειωσε τὸ τραγοῦδι, ὅλοι χειροκροτήσανε σὰν νὰ τὸ εἴχανε ἀκούσει καὶ τὸ νοιώσανε. Κι' ὁ Βασιλιᾶς ἐχάρισε τοῦ τραγουδιστὴ μιὰ χρυσὴ κούπα μέσα σὲ βελουδένια θήκη.

Χαιρέτησε κι' εὐχαρίστησε ὁ τραγουδιστὴς τὸ Βασιλιὰ καὶ τὸ παλάτι, κρέμασε στὸν ὦμο τὴν κιθάρα του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ παλάτι κι' ἀπὸ τὴν πολιτεία. Καὶ μονάχος του, πῆρε τὸ δρόμο περπατῶντας, συλλογισμένος καὶ λυπημένος μέσα του.

Ἔβαζε νὰ νυκτώνῃ. Στὰ πόδια ἑνὸς μικροῦ πύργου σταμάτησε ὁ τραγουδιστής, σὲ μιᾶς ὤμορφης λίμνης τὸν ὄχθο. Καὶ κεῖ ποὺ κοίταζε τὸ φεγγάρι ν' ἀσημώνῃ τὰ ἥσυχα νερὰ τῆς λίμνης καὶ τὰ μεγάλα δέντρα νὰ καθρεφτίζουνται στὸ κῦμα της, μιὰ παιδιάτικη φωνὴ ἀκούστηκε ψηλὰ ἀπὸ τὸν πύργο:

— Τραγουδιστή, ὤμορφε τραγουδιστή μου, πές μου, σὲ παρακαλῶ, κανένα τραγουδάκι. Εἶμαι ὁλομόναχο ἐδῶ, μακριὰ ἀπὸ τοὺς δικούς μου, καὶ εἶναι φουσκωμένη ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴ στενοχώρια.

— Κι' ἐγὼ λυπημένος εἶμαι, κι' ἐγώ, ὤμορφο παιδί μὲ τὰ σγουρὰ ξανθὰ μαλλιά. Μὰ δὲ θά σου ἀρνηθῶ τὴ χάρη ποὺ τόσο εὐγενικὰ μοῦ ζήτησες. Θὰ σοῦ τραγουδήσω τ' ὠμορφότερο τραγούδι μου.

Κάθησε σ' ἕνα βράχο, κατάντικρυ στὴ λίμνη. Δοκίμασε τὶς χορδὲς τῆς κιθάρας του κι' ἀρχίνησε τὸ τραγούδι. Τραγούδησε μὲ τὴν ψυχή του ὅλη καὶ τὸ τραγούδι του ξαπλώθηκε μακριὰ μέσα στὴ νύχτα. Ποτές τορ δὲ βρῆκε τὴ φωνή του τόσο δυνατὴ καὶ τόσο καθαρή· ποτὲς του ἡ κιθάρα του δὲν ἔβγαλε τόνους τόσο γλυκοὺς καὶ ἁρμονίες τόσο αἰσθαντικές. Κι' ὅταν τελείωσε τὸ τραγούδι του, ἄρχισε ἄλλο πιὸ μεγάλο, κι' ἔπειτα ἄλλο πιὸ μεγάλο ἀκόμα.

Τὸ παιδάκι, ἀκουμπισμένο στὸ παράθυρό του, τὸν ἄκουγε ἀκίνητο, ἐκστατικό, μὲ χαμόγελο μαζὶ καὶ κλάμα.

— Ὦ ὠμορφέ μου τραγουδιστή, τοῦ φώναξε σὰν ἐτελείωσε, σ' εὐχαριστῶ! Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ καλὸ ποὺ μοῦκανες. Ἂν εἶχα δύναμη, ἕν' ἄστρο τοῦρανοῦ θὰ σοῦ χάριζα. Μὰ δὲν μπορῶ. Δέξου, τουλάχιστο γιὰ ἐνθύμηση, αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο ἀπὸ τοῦ παραθυριοῦ μου τὴν τριανταφυλλιά!

Πῆρε ὁ τραγουδιστὴς τὸ τριαντάφυλλο καὶ μὲ τὸ χέρι του ἔστειλε ἕνα φίλημα στὸ παιδάκι. Ἄνοιξε ἔπειτα τὴ βελουδένια θήκη κι' ἔβγαλε τὴν κούπα τὴ χρυσή.

Σηκώθηκε ὄρθιος καὶ τὴν πέταξε μακριὰ στὴ λίμνη μέσα. Στὴ θέση της ἔβαλε τὸ τριαντάφυλλο καὶ ξανάρχισε τὸ δρόμο του.

Μὰ ἡ ἐκρεὰ ἡ λύπη ποὺ τὴν καρδιά του φούσκωνε προτήτερα, δὲν τοῦ πλάκωνε πιὰ τὸ στῆθος. Καὶ περπατοῦσε πιὸ εὔθυμα. . .

(Ch. Déloy) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

— Ἐμπρός! ἐφώναξε ὁ Κύρος Σμίθ, ποὺ ἑνόησε ἀμέσως ὅτι τὸ τηλεγράφημα δὲν εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὴ στάνη, παρ' ἀπὸ τὴν μυστηριώδη κατοικία τοῦ Ἀγνώστου, ποὺ κάποιο συμπληρωματικὸ σύρμα, ἑνωμένο μὲ τὸ παληό, τὴν ἔκανε νὰ συγκοινωνῇ ἀπευθείας μὲ τὸ Γρανίτινο Πελάτι.

Ὁ Νὰβ πῆρε τὸ ἀναμμένο φανάρι κι' ὅλοι βγῆκαν ἀπὸ τὴ στάνη.

Ἡ θύελλα, ἐκείνη τὴν ὥρα, ξεσποῦσε μ' ὅλη της τὴ μανία. Τὸ διάστημα ποὺ ἐχώριζε κάθε ἀστραπὴ ἀπὸ κάθε βροντή, λιγότευε ὁλοένα. Το μετέωρο ἦταν πιὰ ἐπάνω ἀπ'τὸν Φραγκλῖνο κι' ἀπλώνουνταν 'ς ὅλο τὸ νησί. Στὴ λάμψη τῶν ἀστραπῶν, κατὰ διαλείμματα, φαίνουνταν ἡ κορφὴ τοῦ ἡφαιστείου στεφανωμένη ἀπὸ καπνούς.

Δὲν ὑπῆρχε, 'ς ὅλο τὸ μέρος τῆς στάνης, ποὺ ἐχώριζε τὸ σπιτάκι ἀπὸ τὸν φράκτη, καμμιὰ τηλεγραφικὴ συγκοινωνία. Ἀλλ' ἅμα βγῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα, ὁ μηχανικὸς ἔτρεξε ἴσα στὸν πρῶτο στύλο κι' ἐκεῖ, στὸ φῶς μιᾶς ἀστραπῆς, εἶδ' ἕνα καινούργιο σύρμα, ποὺ ἔπεφτε ἀπὸ τὸν ἀπομονωτῆσα ὡς τὴ γῆ.

— Νά το! εἶπε.

Τὸ σύρμ' αὐτὸ σέρνουνταν στὸ ἔδαφος, ἀλλὰ παντοῦ ἦταν τυλιγμένο μὲ μιὰ οὐσία ἀπομονωτική, ὅπως τὸ τηλεγραφικὸ ὑποβρύχιο καλώδιο, κι' ἔτσι τὸ ρεῦμα μποροῦσε νὰ περνᾷ. Καὶ φαίνουνταν, ὅτι εἶχε διεύθυνση πρὸς τὰ δάση καὶ πρὸς τὰ μεσημβρινὰ ριζοβούνια τοῦ Φραγκλίνου.

— Ἂς τὸ ἀκολουθήσουμε! εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ.

Καὶ ἀπὸ δῶ μὲ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, ἀπὸ κεῖ μὲ τὴ λάμψη τῶν κεραυνῶν, οἱ ἄποικοι μπῆκαν στὸ δρόμο ποὺ τοὺς ἔδειχνε τὸ σύρμα.

Οἱ βροντὲς τώρα ἦταν ἀδιάκοπες καὶ τόσο δυνατές, ὥστε λόγος δὲν μποροῦσε νὰκούγεται. Δὲν ἦταν ὅμως ἀνάγκη νὰ μιλοῦν, παρὰ νὰ περπατοῦν μονάχα.

Πέρασαν πρῶτα, ἀπὸ τὸ στενώτερο μέρος του, τὸ ἀντέρεισμα ἐκεῖνο τοῦ βουνοῦ, ποὺ ἦταν ἀνάμεσα στὴν κοιλάδα τῆς στάνης καὶ τοῦ Καταρράχτη. Τὸ σύρμα, πότε τεντωμένο στοὺς χαμηλοὺς κλώνους τῶν δένδρων, πότε ἀφειμένο νὰ σέρνεται χάμω, τοὺς ὡδηγοῦσε ἀσφαλῶς.

Ὁ μηχανικὸς εἶχε ὑποθέσει, πὼς τὸ σύρμα θὰ σταματοῦσε ἴσως στὸ βάθος τῆς κοιλάδας καὶ πὼς ἐκεῖ κάπου θᾶταν ἡ κατοικία τοῦ Ἀγνώστου.

Μὰ ὄχι. Ἀναγκάσθηκαν νὰνεβοῦν καὶ στὸ νοτιοδυτικὸ ἀντέρεισμα καὶ νὰ καταιβοῦν ἀπὸ κεῖ στο τραχὺ ἐκεῖνο ἴσωμα, ὅπου τελείωνε ὁ κυκλώπειος τοῖχος τῶν μεταλλικῶν πετρωμάτων. Κάθε τόσο, κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀποίκους ἔσκυβε κι' ἔπιανε τὸ σύρμα, γιὰ νὰ βεβαιώνεται πὼς πηγαίνουν καλά.

Δὲν ὑπῆρχε ὅμως τώρα ἀμφιβολία, πὼς τὸ σύρμα πήγαινε ἴσια στὴ θάλασσα. Ἐκεῖ βέβαια, σὲ κάποιο κοίλωμα τῶν βράχων, θᾶταν ἡ κρυφὴ κατοικία, ποὺ τοῦ κακοῦ τὴν ζητοῦσαν τόσον καιρό.

Ὁ οὐρανὸς τώρα φλέγουνταν ὅλος. Ἡ μιὰ ἀστραπὴ δὲν περίμενε πιὰ τὴν ἄλλη. Πολλοὶ κεραυνοὶ ἔπεφταν στὴν κορυφὴ τοῦ ἡφαιστείου καὶ χώνουνταν στὸν κρατῆρα, ἀνάμεσ' ἀπὸ τὸν πυκνὸ καπνό. Στιγμὲς - στιγμὲς θάλεγες πὼς τὸ βουνὸ ἔβγαζε φλόγες.

Στὶς δεκάμισυ, οἱ ἄποικοι εἶχαν φθάσει στὸ δυτικὸ ριζοβούνι, ἀπ' ὅπου ξανοίγουνταν ὁ Ὠκεανός. Εἶχε σηκωθῆ ἀέρας. Τὸ κῦμα ἐμούγγριζε πενταπόσια πόδια πιὸ κάτω.

Ὁ Κύρος Σμίθ ἐλογάριαζε, ὅτι ἀπὸ τὴ στάνη, εἶχαν κάμει ὡς ἑνάμισυ μίλλι. Στὸ σημεῖο αὐτό, τὸ σύρμα χώνουνταν μέσα στοὺς βράχους, ἀκολουθῶντας ἕνα φαράγγι πολὺ κατηφορικό, στενὸ καὶ γυριστό.

Οἱ ἄποικοι κατηφόρησαν 'ς αὐτό, μὲ κίνδυνο νὰ προκαλέσουν καμμιὰ μετατόπιση τῶν μόλις ἰσορροπημένων βράχων καὶ νὰ γκρεμισθοῦν μαζί τους στὴ θάλασσα. Ἀψηφοῦσαν ὅμως τὸν κίνδυνο, γιατὶ δὲν ἦταν πιὰ κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ τους καὶ μί' ἀνίκητη ἕλξη τοὺς τραβοῦσε πρὸς τὸν Ἄγνωστο, ὅπως τραβᾷ ὁ μαγνήτης τὸ σίδερο.

Ἔτσι, χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ καταλάβουν, κατέβηκαν ὅλο ἐκεῖνο τὸ φαράγγι, ποὺ καὶ τὴν ἡμέρα ἀκόμα θᾶταν σχεδὸν ἀδιάβατο. Οἱ πέτρες κυλοῦσαν στὰ πόδια τους καὶ, ὅταν περνοῦσαν τὶς ζῶνες τοῦ φωτός, ἔλαμπαν σὰ φλογισμένες βολίδες. Ὁ Κύρος Σμίθ πήγαινε μπροστά, ὁ Αὔρτων τελευταῖος. Πότε προχωροῦσαν βῆμα-βῆμα· πότε γλυστροῦσαν καθιστοὶ ἀπάνω στὸ γυαλιστερὸ βράχο· ἔπειτα σηκώνουνταν ὄρθιοι κι' ἐξακολουθοῦσαν τὸ δρόμο τους.

Τὸ σύρμα, στὸ τέλος, μὲ μιὰ ἀπότομη στροφή, ἔρθανε στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ἀληθινὸ προπύργιο ἀπὸ σκοπέλους, ποὺ οἱ μεγάλες παλίρροιες θὰ τὸ σκέπαζαν. Οἱ ἄποικοι βρίσκουνταν τώρα στὰ πόδια τοῦ κυκλώπειου τοίχου.

Ἀπὸ κεῖ ἄρχιζε ἕνα στενὸ μονοπάτι, ποὺ τραβοῦσε ὁριζόντιο καὶ παράλληλο πρὸς τὴ θάλασσα. Τὸ σύρμα τὸ ἀκολουθοῦσε κι' οἱ ἄποικοι τὸ ἀκολούθησαν. Ὕστερ' ἀπὸ ἑκατὸ βήματα, τὸ μονοπάτι κατηφόριζε ἐλαφρὰ κι' ἔρθανε ἔτσι ὡς τὸ ἐπίπεδο τῶν κυμάτων.

Ὁ μηχανικὸς ἔπιασε τὸ σύρμα κι' εἶδε ὅτι βυθίζουνταν στὴ θάλασσα.

Οἱ σύντροφοί του, ποὺ εἶχαν σταθῆ κοντά του, ἐκοίταζαν σαστισμένοι. Τί ἔπρεπε τώρα νὰ κάμουν; Νὰκολουθήσουν τὸ σύρμα καὶ μέσα στὴ θάλασσα; Νὰ πέσουν στὸ νερὸ μὲ μακροβούτι, ζητῶντας κάποιο ὑποβρύχιο σπήλαιο;

Στὴν ψυχικὴ κατάσταση ποὺ βρίσκουνταν, δὲν θὰ ἐδίσταζαν ἴσως νὰ τὸ κάμουν, ἀλλὰ μιὰ ἰδέα τοῦ μηχανικοῦ τοὺς ἐμπόδισε.

Ὁ Κύρος Σμίθ ὡδήγησε τοὺς συντρόφους του 'ς ἕνα κοίλωμα τῶν βράχων κι' ἐκεῖ τοὺς εἶπε:

— Ἂς σταθοῦμ' ἐδῶ. Τώρα εἶναι παλίρροια. Ἅμα τραβηχθοῦν τὰ νερά, ὁ δρόμος θανοίξῃ.

— Μὰ τί σᾶς κάνει νὰ πιστεύετε;... ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Δὲν θὰ μᾶς προσκαλοῦσε, ἂν δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ φθάσουμε κοντά του!

Ὁ Κύρος Σμίθ τὸ εἶπε μὲ τόση πεποίθηση, ὥστε καμμιὰ δὲν ἀκούσθηκε ἀντιλογία. Ἄλλως τε ἡ παρατήρησή του ἦταν λογική. Κάποιο πέρασμα, σκεπασμένο τώρ' ἀπὸ τὰ νερά, θανοίγουνταν ἐκεῖ στὰ πόδια τοῦ τοίχου.

Δὲν εἶχαν παρὰ νὰ περιμένουν λίγες ὧρες. Ἐκάθησαν λοιπὸν σιωπηλοὶ 'ς ἐκεῖνο τὸ κούφωμα, ποὺ ἦταν σκαμμένο βαθεια μέσα στοὺς βράχους κι' ἐσχηματίζε σὰ μιὰ μεγάλη ἀψιδωτὴ πύλη. Ἡ βροχὴ ἄρχισε πάλι νὰ πέφτῃ ραγδαία, ἀπὸ πυκνὰ μαῦρα σύννεφα ποὺ τὰ ἔσχιζαν οἱ ἀστραπές. Οἱ ἀντίλαλοι ξανάδιναν τοὺς κρότους τῶν κεραυνῶν (*) καὶ τὸ θέαμα ἦταν ἀπὸ τάγριώτερα καὶ μεγαλοπρεπέστερα.

(*) Ἴδε εἰκόνα πρόηγ. φύλλου σελ. 61.

Ἀνέκφραστη ἦταν ἡ συγκίνηση τῶν ἀποίκων. Χίλιες παράξενες σκέψεις, ὑπερφυσικές, περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό τους καὶ περίμεναν κάποια μεγάλη, ὑπεράνθρωπη ἐμφάνιση, θαυμαστὴ ὀπτασία, ποὺ θανταποκρίνουνταν μὲ τὴν ἰδέα ποὺ εἶχαν σχηματίσει γιὰ τὸ Θεὸ τοῦ Νησιοῦ.

Τὰ μεσάνυκτα, ὁ Κύρος Σμίθ πῆρε τὸ φανάρι καὶ κατέβηκε στὴν ἀκρογιαλιά, γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν διάταξη τῶν βράχων. Δυὸ ὧρες τώρα, ἡ θάλασσα ἐξακολουθοῦσε νὰ τραβιέται.

Ὁ μηχανικὸς δὲν εἶχε γελασθῆ. Τὸ ἄνοιγμα μιᾶς μεγάλης σπηλιᾶς ἄρχισε νὰ διαγράφεται κάτω ἀπ' τὰ νερά. Καὶ τὸ σύρμα ἔκανε 'δῶ μιὰ γωνία ὀρθὴ καὶ χώνουνταν στὸ διάπλατο ἐκεῖνο στόμα.

Ὁ Κύρος Σμίθ γύρισε στοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς εἶπε ἁπλῶς:

— Σὲ μιὰ ὥρα, ἡ τρύπα τῆς σπηλιᾶς θὰ εἶναι ἀνοικτή.

— Ὑπάρχει λοιπόν;.. ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Μὰ εἴχες καμμιὰ ἀμφιβολία; τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Ἡ σπηλιὰ αὐτὴ ὅμως θὰ εἶναι γεμάτη νερὸ ὡς κάποιο ὕψος, παρατήρησε ὁ Χάρμπερτ.

— Ἂν τὸ νερὸ δὲν φεύγῃ ὁλωσδιόλου, εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ πᾶμε μὲ τὰ πόδια, κάποιο μέσο συγκοινωνίας θὰ τεθῆ βέβαια στὴ διάθεσή μας.

«Ὁ Κύρος Σμίθ μπροστά, μὲ τὸ φανάρι...» (Σελ. 69, στ. γ'.)

Πέρασε μιὰ ὥρα. Μὲ τὴ βροχή, κατέβηκαν ὅλοι στὴν ἀκρογιαλιά. Σὲ τρεῖς ὧρες, τὸ νερὸ εἶχε χαμηλώσει δεκαπέντε πόδια. Ἡ κορυφὴ τοῦ τόξου, ποὺ ἐσχηματίζε τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς, ἀπεῖχε τουλάχιστο ὀκτὼ πόδια ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειά του. Ἦταν σὰν τόξο μιᾶς γέφυρας, ποὺ ἀπὸ κάτω του περνοῦσαν νερὰ ἀνακατωμένα μὲ ἀφρούς.

Ὁ μηχανικὸς ἔσκυψε κι' εἶδε ἕνα μαῦρο πράγμα, ποὺ ἔπλεε στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Τὸ ἔπιασε καὶ τὸ τράβηξε κοντά του.

Ἦταν μιὰ βαρκούλα δεμένη μ' ἕνα σχοινὶ ἀπὸ κάποιο ἐξόγκωμα τοῦ ἐσωτερικοῦ τοίχου. Ἡ βαρκούλα αὐτὴ ἦταν καμωμένη ἀπὸ λαμαρίνα. Δυὸ κουπιὰ ἦταν μέσα, κάτω ἀπ' τοὺς πάγκους.

— Ἐμπρός! εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ.

Σὲ μιὰ στιγμή, οἱ ἄποικοι βρέθηκαν στὴ βάρκα.

Ὁ Νὰβ κι' ὁ Αὔρτων ἔπιασαν τὰ κουπιά. Ὁ Πέγκροφ κάθησε στὸ τιμόνι. Ὁ Κύρος Σμίθ, μπροστά, μὲ τὸ φανάρι ἀπάνω στὴν πλώρη, ἐφώτιζε τὸ δρόμο.

Ὁ χαμηλὸς θόλος ποὺ πέρασε στὴν ἀρχὴ ἡ βάρκα, ὑψώθηκε ἀπότομα· ἀλλὰ τὸ σκοτάδι ἦταν πολὺ πυκνὸ καὶ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ πολὺ ἀδύνατο, γιὰ νὰ διακρίνουν τὴν ἔκταση τῆς σπηλιᾶς ἐκείνης, τὸ πλάτος της, τὸ ὕψος της, τὸ βάθος της. Βαθεια σιωπὴ βασίλευε κεῖ μέσα. Κανένας κρότος δὲν ἔφθανε ἀπέξω· κι' οἱ βροντὲς ἀκόμα δὲν διαπερνοῦσαν τὰ πυκνὰ ἐκεῖνα τοιχώματα.

Σὲ πολλὰ σημεῖα τῆς γήινης σφαίρας ὑπάρχουν τέτοια ἀπέραντα σπήλαια — φυστικοὶ κρυψῶνες, — ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ σχηματίσθηκε κι' αὐτή. Ἄλλα εἶναι πλημμυρισμένα ἀπὸ τὸ θαλάσσιο νερό, ἄλλα ἔχουν μέσα ὁλόκληρες λίμνες. Τέτοιο εἶναι τὸ σπήλαιο Φιγκὰλ στὴ νῆσο Στάφφα—μιὰ ἀπὸ τὶς Ἑβρίδες, — τὰ σπήλαια Μόργκατ στὸν ὅρμο Δουαρνενέζ τῆς Βρεττάνης, τὰ σπήλαια Μπονιφάτσιο στὴν Κορσική, καὶ τὸ τεράστιο ἐκεῖνο σπήλαιο Μαμμοῦθ στὸ Κεντουκτύ, ψηλὸ πεντακόσια πόδια καὶ μακρὺ εἴκοσι μίλλια! Σὲ πολλὰ σημεῖα τῆς σφαίρας μας, ἡ φύση κατασκεύασε τὶς κρύπτες αὐτὲς καὶ τὶς φύλαξε γιὰ τὸ θαυμασμὸ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἦλθε ὕστερα.

Κι' ἡ σπηλιὰ ποὺ ἐξερευνοῦσαν ὁλόενα οἱ ἄποικοι, πόσο μεγάλη νὰ ἦταν; Ἔφθανε ἄρα γε ὡς τὸ κέντρο τοῦ νησιοῦ;

Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἡ βαρκούλα προχωροῦσε μ' ἐλιγμοὺς, κατὰ τὰ προστάγματα ποὺ ἔδινε ὁ μηχανικὸς στὸν Πέγκροφ.

Μιὰ στιγμὴ ἐπρόσταξε:

— Πιὸ δεξιά!

Ἡ βάρκα ἄλλαξε λίγο διεύθυνση κι' ἐπλησίασε τὸ δεξιὸ τοίχωμα. Ὁ μηχανικὸς ἤθελε νὰ ἰδῇ ἂν τὸ σύρμα ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ κατὰ μῆκος αὐτοῦ τοῦ τοιχώματος.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΙ

Ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποῦ ξεκίνησε τὸ νομαδικό τους κερβάνι, καὶ μὲ τί περιπέτειες ἔφτασε ἕνα χειμωνιάτικο δεῖλι καὶ κατασκηνώθηκε στὸ ἴσιωμα τοῦ ἀλανιοῦ!

Γοργοὶ στήσανε τὶς τέντες τους καὶ ξεγνοιαστοι σπιτώθηκαν μέσα, σὰ νὰ μὴ σφύριζε τριγύρω τους ὁ βορριὰς καὶ σὰ νὰ μὴ φοβέριζε νὰ ξεθεμελιώσῃ τὰ μαυροπάγινα σπιτάκια τους.

Δυὸ ἄντρες κατάμαυροι, ξεσχισμένοι, βγῆκαν ἀπ' τὴν αὐτοσχέδια πάγινη πορτοῦλα, μάζεψαν κλωνάρια ξερὰ καὶ τσάκνα, τ' ἀνακάτεψαν μὲ πετροκάρβουνα κι' ἄστησαν μπροστὰ στὰ τσαντήρια τὸ μαγκάλι τους.

Ἔβαλαν ἀπάνω ἕνα ξεγάνατο τέντζερη, κατάμαυρο καὶ γλυμμένο ἀπ' τὴ φωτιά, κι' ἄρχισαν τὸ μαγείρεμα.

Οἱ μικροὶ ἀτσίγγανοι ξετρύπωσαν κι' αὐτοὶ ἀπ' τὸ τσαντήρι καὶ περτριγύριζαν μὲ βουλιμία τὴ φωτιά.

Τὰ μάτια τους ἦταν καρφωμένα μέσα στὸν τέντζερη...

Τὴν ἄλλη μέρα, καινούργιες φωνὲς γιόμισαν τὸν ἥσυχο χῶρο τ' ἀλανιοῦ. Τὰ τσαντήρια ξεφανίστηκαν, φορτώθηκαν μαζὶ μὲ τοὺς μικροὺς ἀτσιγγάνους σὲ δυὸ κοκκαλιάρικα ἄλογα .... καὶ τὸ κερβάνι ξεκίνησε.

Γιὰ ποῦ; Ποιὸς τὸ ξέρει πάλι!

Πόϊντερ

ΕΝΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΚΑΝΟΥΝ ΤΡΙΑ

"Οταν ὁ Νῖκος γύρισε ἀπ' τὸ Λύκειο, γιὰ νὰ περάσῃ στὸ σπίτι του τὶς μέρες τοῦ Πάσχα, θέλησε νὰ κάνῃ τὸν ἔξυπνο...

Κατὰ τὸ δεῖπνο, ἡ ὑπηρέτρια ἔφερε δυὸ ψητὰ κοτόπουλα:

— Μπαμπά, εἶπε τότε ὁ Νῖκος, νομίζετε πὼς στὴν πιατέλα εἶναι δυὸ κοτόπουλα;.... Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀποδείξω πὼς εἶναι τρία!

— Καλά, λέγε· ἀπάντησε ὁ πατέρας.

— Πρῶτα-πρῶτα, αὐτὸ κάνει ἕνα, ἐκεῖνο δυό. Ἕνα καὶ δυό, κάνουν τρία. Λοιπὸν γι' ἀπόψε τρία ἔχουμε κοτόπουλα.

— Ἔξοχα, ἀπάντησ' ὁ μπαμπᾶς. Τῶνα εἶναι γιὰ τὴ μαμμά σου, τἄλλο γιὰ μένα καί.... τὸ τρίτο γιὰ σένα!

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ). *Σατανᾶς*

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Μέσα στὴν παραζάλη, τῶν αἰώνων, ἔγειρες βάλσαμο σὲ κάθε πονεμένη καρδιά.

Χείλη πικραμένα, χλωμά, μαραμένα ἀπὸ τὴ φρικτὴ σκλαβιά, σὰν σὲ πρόφεραν, ἔννοιωθαν κάποιαν ἀνακούφιση, ξανάβλεταν τὸ ρόδινο χρῶμα τους κι' ἄφιναν νὰ φανῇ ἀνάμεσά τους ἕνα χαμόγελο λύπης καὶ χαρᾶς....

Γιὰ Σένα κάθε ἄνθρωπος ἄφινε πατέρα, μητέρα, ἀδέλφια, γυναῖκα, παιδιά, σπίτι, περιουσία. Τ' ἄφινε ὅλ' αὐτὰ στὴν τύχη τους καὶ μὲ τὴ χαρὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο, τραβοῦσε θαρρετὰ ἐκεῖ ποὺ τοῦ φώναζε τὸ «καθήκον». Ἤξερε πὼς ὀτὸ δρόμο θὰ συναντοῦσε πολλὰ ἐμπόδια, μὰ δὲν τὰ λογάριαζε καθόλου. Οὔτε τὸν ἔμελλε ἂν ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση τοῦ «καθήκοντος» θὰ γυρνοῦσε στὸ πατρικό του, κοντὰ στοὺς ἀγαπημένους του, ὄχι ὅπως ἔφυγε, ἀλλὰ ξασθενημένος, ἀρρωστημένος, παράλυτος, χωρὶς πόδια, δίχως χέρια, ἢ καὶ δὲν θὰ ξαναρχότουν πιά!... Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν τοῦκανε ἐντύπωση. Ἤθελε μονάχα νὰ μπορέσῃ νὰ συντρίψῃ τοὺς ἐχθρούς σου, γιὰ νὰ σὲ φέρῃ κοντὰ στὰ σκλαβωμένα ἀδέλφια του ποὺ σὲ πρόσμεναν μὲ λαχτάρα! Καὶ μὲ τὴν Ἐλπίδα αὐτὴ τόσο γλυκειὰ ὅσο καὶ ἁγνή, πήγαινε στὴ θυσία.

. . . . . .

Τὰ βάσανα ποὺ ὑπόφεραν, τὸ αἷμα ποὺ ἔχυσαν οἱ τόσοι μάρτυρες ἐκαρποφόρεσε. Ἤρθε ἡ στιγμὴ νὰ θριαμβέψῃς. Δὲν θὰ μείνῃ γωνιὰ τῆς γῆς ποὺ νὰ μὴ σ' ἀπολάυσῃ....

Μουσηγέτης Ἀπόλλων

ΤΗΣ ΘΛΙΨΗΣ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Γ'.

Σκυμμένος ὅλη μέρα σὰ βιβλία, —συγγνεφιασμένο καὶ βαρὺ τὸ μέ- [τωπό μου.

—Δός μου, ὦ Γνώση, ἀνθρωπο- [σώστρα θεία,

νὰ λησμονήσω λίγο τὸν καϊμό μου!

. . . . . .

Μὰ δὲν μπορῶ! ὁ πόνος μου φουν- [τώνει.

—Ἀγνὴ ψυχὴ δὲν ἀπολησμονήθης μὰ ἡ ἀνάμνησή σου πόσο μὲ πλη- [γώνει!—

Ζητῶ, θέλω νερὸ νὰ πιῶ τῆς Λή- [θης!

. . . . . .

Μὰ ἔξαφνα ἱερὴ πνοὴ τριγύρω, νὰ μ' ἀγκαλιάζῃ νοιώθω μὲ στορ- [γή.

Εἶν' ἡ ψυχή Σου! τέτοιο οὐράνιο [μύρο

δὲ βρίσκεται στὴν ἄχαρή μας γῆ,

. . . . . .

Τὴν εὐτυχία μου κανεὶς ἂς μὴν [ταράξῃ:

Ἀγκαλιασμένα γῆ-οὐρανός, ψυχὴ καὶ σῶμα!

Τὸ δάκρυ μου ὦς κι' αὐτὸ μὲ Σέ- [νια ἀκόμα

Στοῦ Δάντε τὸν Παράδεισο εἶχε στάξει!

Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

ΘΕΛΩ ΤΟΥΤΟ

Ἡ Ἰωάννα ἐσκέπτετο, καθισμένη στὸ χορτάρι, σοβαρὴ καὶ κόκκινη. Τὴν ἐπλησίασα. «Πές μου τί θέλεις, Ἰωάννα;» Καὶ ἐκείνη μοῦ ἀπήντησε: «Θέλω νὰ ἰδῶ ζῶα.» Ἐγὼ τῆς ἔδειξα ἕνα μυρμήγκι. «Ὄχι, μοῦ ἀπήντησε, τὰ ζῶα εἶναι μεγάλα.» Τότε τῆς εἶπα: «Δὲν ἔχω ἐλέφαντες πρόχειρους. Θέλεις τίποτε ἄλλο; Σοῦ τὸ χρωστῶ. Μίλησε!» Τότε ἡ Ἰωάννα ἐσήκωσε τὸ χέρι της κατὰ τὸν οὐρανό. «Τοῦτο!» εἶπε, Ἤκουν ἡ ὥρα ποὺ τὸ βράδυ ἀρχίζει καὶ εἶδα εἰς τὸν ὁρίζοντα τὴ σελήνη, ἡ ὁποία σιγὰ-σιγὰ ἐπροχώρει.

(Victor Hugo)

Ξενιτευμένο Κορφιατόπουλο

ΤΟ ΠΟΤΑΜΑΚΙ

Χαρισμένο στὴ Φαίδρα

Ἀκούραστο κυλάει τὸ ποταμάκι καὶ τρέχει τρέχει πάντα βιαστικά, στὸ δρόμο ψιθυρίζει τραγουδάκι κτυπῶντας τὰ χαλίκια ἁρμονικά.

Γύρω του ἀνθίζουν λουλουδάκια ποῦ αὐτὸ τὸ ἴδιο τὰ δροσίζει.

Σ' αὐτὸ ὁ βοσκὸς πηγαίνει καὶ [ποτίζει

τὰ ὤμορφα καὶ κάτασπρά του ἀρ- [νάκια.—

Ὅλοι πηγαίνουν κεῖ νὰ δροσι- [στοῦνε

κι' ὅλοι τὸ ποταμάκι εὐχαριστοῦνε!

Ἔτσ' ἤθελα καὶ ἡ ζωή μου νὰ [περνᾷ

Καλὴ σὰν ποταμάκι νὰ κυλᾷ

κι' ὅλος ὁ κόσμος νὰ τὴν ἀγαπᾷ.

Φαέθων

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ

Ὁ μικρὸς Γεώργιος, ἐκ τῆς οἰκίας του, εἶδεν εἰς τὸν κῆπον τοῦ γειτονός του μῆλα ὡραῖα καὶ κόκκινα. Συγχρόνως εἶδε καὶ μίαν τρύπαν ἀρκετὰ μεγάλην διὰ νὰ εἰσέλθῃ. Δοκιμάζει, τὶ χαρά! Ἡ τρύπα τὸν χωροῦσε. Εἰσέρχεται καὶ, μὲ μεγάλην προφύλαξιν, ἀρχίζει νὰ γεμίζῃ τὶς τσέπες του. Ἀίφνης ἡ πόρτα τοῦ κήπου ἀνοίγει καὶ ὁ γείτων ἐμφανίζεται. Ἀνήσυχος ὁ κλέπτης τρέχει πρὸς τὴν τρύπαν, διὰ νὰ ξεφύγῃ. Τί ἀπελπισία!.. Οἱ τσέπες του εἶναι τόσο πολὺ φουσκωμένες, ὥστε ἡ τρύπα δὲν τὸν χωρεῖ.

Ὁ γείτων συλλαμβάνει τὸν Γεώργιον· ἀρ' οὗ δὲ τοῦ ἐπῆρε τὰ κλεμμένα μῆλα, τὸν παρέδωσεν εἰς τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος τὸν ἐτιμώρησε.

Τιμημένο Τουφέκι

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΦΕΛΕΙΑ

Ἕνα μικρὸ παιδί, ἴσα μὲ πέντε χρονῶν, ἀγαποῦσε ἴδια τὴν μητέρα του καὶ τὴν γιαγιά του. Στὴν ἑορτὴ τῆς τελευταίας, ἡ μητέρα ἐφώναξε τὸ μικρὸ καὶ τοῦ λέγει:

—Παιδί μου, σήμερα γιορτάζει ἡ γιαγιά σου. Ὅταν θὰ πᾷς νὰ κοιμηθῆς, νὰ μὴν ξεχάσῃς νὰ κόνῃς γι' αὐτὴ τὴν προσευχή σου, καὶ νὰ παρακαλέσῃς τὸν Θεὸ νὰ τὴν κάμῃ γερά, πολὺ γερά.

Ἀλλὰ ὁ μικρὸς δὲν ἔλεγε τίποτε καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἐρωτᾷ πάλι:

—Τί; δὲν θέλεις νὰ παρακαλέσῃς τὸν Θεὸ γιὰ τὴν γιαγιά σου;

—Ἄχ! μαμά,—λέγει τότε ὁ μικρός· ἡ γιαγιὰ εἶναι πολὺ γερή. Δὲν εἶναι καλύτερα νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸ νὰ τὴν κάνῃ νέα.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Στρατηγὸς Δέβετ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Τοτό, γιατὶ σέρνεσαι στὶς σκάλες;

Τοτός:—Γιὰ νὰ κάνω ρούχα στοὺς πτωχούς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτόκορυλο τ. Ἀβέρωφ

***

Ὁ *Ἰούλιος Καῖσαρ*, διὰ νὰ περάξῃ τὸν μικρότερον ἀδελφόν του, τοῦ λέγει, δείχνων ἕνα γαϊδουράκι:

—Νά, αὐτὸ τὸ γαϊδουράκι εἶναι ὁ ἀδελφός σου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τοῦ Ραβενέ

***

Ὁ *πατέρας*:—Πότε καταλαβαίνουμε, παιδί μου, πὼς ὁ καιρὸς εἶναι χρῆμα;

Ὁ *Τάκης*:—Ὅταν παίρνουμε ἀμάξι μὲ τὴν ὥρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 16 λεπτά, θὰ λάβῃ ἄκλῳ μέρος εἰς τὴν Κλῆρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ νομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἐσκλείσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.)

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γοργῆς Ψαροπούλας

ΔΗΣ	ΘΕ	ΣΤΟ	ΠΕ	ΔΗΣ
ΡΙ	Α	ΣΤΕΙ	Α	ΡΙ
ΚΛΗΣ	ΜΙ	ΜΙΑ	ΤΙ	ΚΛΗΣ

Τέσσαρες διάσημοι Ἀθηναῖοι.

β'.) Γρῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Στρατηλ. τ. Ἑλλήνων

Α η

μας, μας, μας η η

κι σέ.

η η

η

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τ. Τραγοῦδι τ. Λευτεριᾶς

Pêle-Mêle

A - hecqau - sanit - nos - egicer

Λύσεις τοῦ σου φύλλου

α'.) Δρόμος, ἅλμα, ἀπόντιον, πάλη, δίσκος.— Αἴας.— γ'.) 'A l' œuvre on connait l artisan.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ* καὶ *Κύπρῳ* Συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀγατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 36 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 22αν Ἰανουαρίου 1919.

Στεφοδτυπον: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.

ΟΣΑ σχεδὸν γράμματα ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, μιλοῦν γιὰ μιὰ θλιβερὴ ὁπόθεση, γιὰ τὴν ὁποίαν εἶπα ὅτι δὲν θὰ κάμω λόγο. Γι' αὐτὸ δὲν θὰπαντήσω οὔτε στὰ γράμματα ποὺ ἔλαβα, οὔτε ἡ ἐκείνα ποὺ θὰ λάβω, γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεση.—Θὰ μοῦ πῆτε: καὶ πῶς θὰ γίνῃ ἡ Ἀλληλογραφία; Ὦ, ἔννοια σας, ἔχω ἄπειρα γράμματα, κάθε καιρό, ποὺ τώρα μόλις τανοίγω. Ἔπειτα, κι' ἀπ' αὐτὰ ποὺ λαβαίνω ὅλονα, πολλὰ μιλοῦν καὶ γι' ἄλλα ζητήματα. Σ' αὐτὰ μόνο θἀπαντήσω. Καὶ ὁ χῶρος, νὰ ἰδῆτε, θὰ ἐξανληθῇ πρὶν ἐξανληθοῦν τὰ γράμματα.

Τὰ ἔλαβα, *Μολὼν Λαβέ*. Ἀπορῶ ὅμως γιατί δὲν μεταχειρίζεσαι καὶ στὰ γράμματά σου, τὴν ἁπλῆ γλῶσσα ποὺ γράφεις στὰ «λογογραφήματα». Ἔτσι ἐπαίρνεις καὶ κάποια γραμματικὰ λάθη, π.χ.: «ρίπτεις αὐτὸ ἐν τῷ πῦρ» ἀντὶ «ρίπτουσα αὐτὸ ἐν τῷ πυρί», ποὺ κατὶ δὲν τὰ κάνει κανεὶς στὴ ζωντανὴ γλῶσσα.

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου, *Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου*, τὸ γράμμα ποὺ συνόδευε τὴν ἐπιταγὴ τῶν 30 δραχμῶν. Αὐτὸ ὁ τίτλος τὸ ἐξετάσαμε πολλάκις: πρέπει νὰ γράφουν οἱ μικροὶ νὰ διαβάζουν φιλολογικὰ βιβλία ποὺ εἶναι γραμμένα γιὰ μεγάλους; Ἐσὺ μὲ βεβαιώνεις τώρα, ὅτι διάβασες πολλὰ θεωρούμενα ἀνώφελα τῆς ἡλικίας σου. Τί νὰ σοῦ πῶ; Ὅλα τὰ παιδιὰ δὲν μεγαλόνουν τὸ ἴδιο καὶ φαίνεται, ὅτι δὲν ὑπάρχουν καθεριὰς ἡλικίες, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τεθοῦν ὡς γενικὰ ὅριο. Νὰ λέμε π.χ.: ὡς 15 ἐτῶν τὸ παιδί, μπορεῖ νὰ διαβάζῃ αὐτό· ὡς 20 ἐτῶν, πρέπει νὰ διαβάζῃ ἐκεῖνο κτλ. Ἔτσι, κάποιο παιδὶ 15 ἐτῶν θὰ μποροῦσε νὰ διαβάσῃ ἕνα βιβλίο ποὺ θἄταν βαρὺ καὶ γιὰ παιδὶ 16 ἢ 18 ἐτῶν. Γι' αὐτό, οἱ καταλληλότεροι νὰ κρίνουν εἶναι οἱ γονεῖς ἢ οἱ διδάσκαλοι κάθε παιδιοῦ, ποὺ ἔχουν, κάθε στιγμή, τί ἀνάπτυξη, τὶ χαρακτῆρα καὶ τί δυνάμεις ἔχει.

Γέρο-Δῆμο, πάλι μοῦ στέλνεις Ἀπαντήσεις γιὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς, χωρὶς νὰ σημειώνῃς, σὲ κάθε χαρτί, τὸνομά σου καὶ τὸ ψευδώνυμό σου. Μὲν εἶπα, ὅτι τἀνώνυμα δὲν χρησιμοποιοῦνται; Νὰ προχθές, ἐκλῃρώθη ἕνα Γαλλικὸ Φωνηεντόλιπο, ὡραιότατο. Χάρηκα πολὺ κι' ἑτοιμάσθηκα νὰ τὸ στείλω στὸ τυπογραφεῖο, ὅταν ... κάνω ἔτσι καὶ ἔλεγα πὼς δὲν εἶχε ἀπὸ κάτω οὔτε ὄνομα, οὔτε ψευδώνυμο. Πῶς νὰ τὸ βάλω ἀνώνυμο; ποὺ νὰ θυμηθῶ ἀπὸ τὸ γράψιμο τίνος ἦταν; ποὺ νὰ γέξω στὸ σωρό, μήπως εἶχα κανένα ὅμοιο χαρτί, μὲ ὅμοιο γράψιμο καὶ μὲ τὸ ὄνομα; Τὸ πέταξα λοιπὸν κι' ἔμεινα μὲ τὴ χαρά μου.

Ἀπὸ ἕνα πολὺ γράμμα τῆς *Μαρσέλλας* ἀντιγράφω τὰ ἑξῆς: «Ὁ χρόνος ποὺ τελείωσε εὔχομαι νὰ πάρῃ μαζί του κάθε στενοχώρια ποὺ σοῦρρεξε καὶ καινούργιος νὰ σὲ ἀποζημιώσῃ γιὰ τὶς πίκρες ποὺ πλήνοῦ, μὲ τὸ νὰ σοῦ ἀποδώσῃ τὴν ἡσυχία, τὴν γαλήνη καὶ τὴν χαρὰ ποὺ ἀξίζει, γιὰ τοὺς τόσους κόπους σου καὶ τὸ τόσο μεγάλο κι' εὐγενικὸ ἔργο ποὺ κάνεις γιὰ τὴν Πατρίδα». Τὶ καλογραμμένη εὐχή! Θὰ κραγματοποιηθῇ ἄραγε; Ἂς τὸ ἐλπίζουμε! Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὡς τώρα, οἱ στενοχώριες διαδέχουνται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Νά, πρὸ ὀλίγου μοῦ εἶπαν ὅτι ὑπάρχει φόβος νὰ κάμουν ἀπεργία οἱ τυπογράφοι. Ζητοῦν αὔξησι ἡμερομισθίου, ποὺ εἶναι ἤδη τόσο αὐξημένο, ὥστε ἡ Διάπλασις σήμερα πληρώνει περισσοτέρα τυπογραφικὰ ἀπ' ὅ,τι ἐπλήρωνε πρὶν τοῦ πολέμου!

Ἔχεις λάθος, *Οὐράνιε Θόλε*. Δὲν ἐνδιαφέρνα τὸ ποίημά σου, ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴν ποῦν ὅτι «ἡ Διάπλασις ἐχρωματίσθη». Ὄχι, ἡ Διάπλασις δὲν ἐχρωματίσθη, οὔτε θὰ χρωματισθῇ ποτὲ σὲ τίποτα. Γιατὶ εἶναι φύλλο γιὰ παιδιά, καὶ πηγαίνει ἕ,τι ὅλο τὸν κόσμο, καὶ μπαίνει σὲ κάθε σπίτι, κι' ἔχει ἀναγνῶστες καὶ φίλους ἀπὸ κάθε χρῶμα. Τὸ χρέος της εἶναι πρῶτο, νὰ μὴν ἀναπαστεῖται διόλου στὰ πολιτικά· καὶ δεύτερο νὰ εἶναι πάντα συνεπηρτεκή, νομοταγής, μὲ τὸ καθεστώς, καὶ ... μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Ὅλοι οἱ Γρηγόριοι, *Γιώτα*, ἑορτάζουν τὴν 25 Ἰανουαρίου, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Αὐτὸς εἶνε ὁ μεγάλος, ὁ ἐκ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Οἱ ἄλλοι, ποὺ ἑορτάζονται ἄλλες ἡμέρες— καὶ εἶναι κάμποσοι εἰς τὸ Ἑορτολόγιον,—θεωροῦνται μικρότεροι. Τὸ φάρμακον τῆς γρίππης ποὺ ἀνεκάλυψες, (ἀνάγνωσε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν, τῆς ἀσθενείας, τόμων Διαπλάσεων,) εἶναι λιγάκι παλαιό. Κι' ἔπειτα, δόξα σοι ὁ Θεός, ἡ γρίππη μᾶς ἄφησε ὑγείαν.

Νά, *Τρελλὴ Ἀναγάνα*, μπορεῖς νὰ μοῦ στέλνῃς ἀστεῖα, μικρὰ καὶ κατάλληλα. Σὲ κάθε Σελίδα Σ.Σ., βλέπεις, δημοσιεύω καὶ μιὰ-δυὸ μεταφράσεις. Γιατὶ κι' ἡ μετάφρασις λογοτεχνία εἶναι καὶ τὸ ἴδιο σχεδὸν ἐξασκεῖ στὴν ὀρθὴ χρῆσι τῆς γλώσσης καὶ στὴν κομψὴ ἔκφρασι τῶν ἰδεῶν. Ἔχε ὅμως ὑπ' ὄψει σου πάντα, ὅτι καὶ τὰ πρωτότυπα κι' αἱ μεταφράσεις δημοσιεύονται διὰ κλήρου. Φέτος μάλιστα, ποὺ λαμβάνω τετραπλάσια ἀπὸ ἄλλοτε...

Ὁ *Στρατηγὸς Δέβετ* εἶδε ἕνα παράξενο ὄνειρο: ὅτι τὸν ἔστειλαν στὸ Σχολεῖο, καὶ τὸ Σχολεῖο αὐτὸ ἦταν... τῆς Διαπλάσεως; Ἐδίδασκαν ὁ κ. Παπαδόπουλος, ὁ κ. Περγιαλίτης, ὁ κ. Μαυρίδης, ὁ Ἀνανίας (ἀλογοπαίγνιος;) τὰ δὲ γαλλικὰ... τὰ ἔκανε ἡ Πίσσα. (*Italienne* δηλαδή.) Τέλος πάντων... ἂς τὸ πιστέψουμε.

Ἕνας φίλος μου, ὁ Γ. Τ., μοῦ γράφει ὅτι ἔφυγε ἀπὸ τοὺς Προσκόπους ἐπειδή, ἂν ἔμενε, θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος νἀρίσῃ τὴν Διάπλασι καὶ ἕνα πάρῃ τὴν «Ζωὴ τῶν Προσκόπων». Μὰ διατί; Δὲν μπόρεσα νὰ ἐννοήσω καλά: Οἱ Πρόσκοποι ὑποχρεώνονται νὰ μὴν παίρνουν ἄλλο περιοδικό; ἢ ὁ Γ. Τ. δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πληρώνῃ καὶ γιὰ τὰ δυό; Ἂς μοῦ ἐξηγήσῃ.

Ὡραία ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Φτωχὸ Χαμομηλάκι, Ἐθελπὶς Ἑλλάς, Ἀνδρειωμένο Κῦμα, Μεγάλη Ἰδέα, Τρελλοαρσανειάς, Ὀνειρεμμένη Πατρίδα, Ξεπεσμένος Λόρδος, Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων, Γραξιέλλα, Γεώργιος Κ. Καρ.* (γιὰ τὸν Ἀνανία), *Καμάρι τῶν Γονέων, Ἀνεμώνη τοῦ Ἀγροῦ, Μανιατοπούλα, Ἀτρόμητος Ἀμαζών, Μυστηριώδης Ἱππότης, Δεινὸς Σκοπευτής, Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, Μανόν, Ἀνέλπιστος Χαρὰ καὶ Ἀείλπα.* —Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστοῦμεν θλοὺς διὰ τὰ καλά των λόγια.

ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ

Τὴν 31 Ἰανουαρίου θὰ ἔληγαν αἱ προθεσμίαι τῆς ἀνανεώσεως τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1918 καὶ τῆς ἀποστολῆς ψηφοδελτίων διὰ τὸ Δημοψήφισμα. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ πληθὺς τῶν ἐπιστολῶν ἐξακολουθεῖ καὶ δὲν εἰξεύρω πότε θὰ προφθάσω νὰ τὰς ἀνοίξω ὅλας καὶ νὰ τὰς ἐκτελέσω,—ἐννοεῖται δὲ ὅτι πολλοὶ ἀπὸ αὐτὰς θὰ περιέχουν καὶ ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων καὶ Ψηφοδέλτια, —αἱ προθεσμίαι παρατείνονται μέχρι τῆς 31ης Μαρτίου ἐ. ἔ. Εἶναι ἡ τελευταία παράτασις, διότι ὡς τότε, θὰ εἶμαι βέβαια ἐν τάξει.

ΠΙΘΑΝΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΩΝ

Ὑπάρχει φόβος, ὅτι οἱ ἐργάται τῶν τυπογραφείων θὰ κηρύξουν ἀπεργίαν. Εὔχομαι νὰ μὴ πραγματοποιηθῇ. Ἂν τυχὸν ὅμως ἐξῆτε καμμίαν καθυστέρησιν τοῦ φύλλου εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον, νὰ γνωρίζετε ὅτι εἶναι ἕνεκα τῆς ἀπεργίας καὶ νὰ μὴν ἀνησυχήσετε.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ὁ ὅρκος τοῦ Κλέφη».—«Ἐξυπνάδα ἐνὸς Καδῆ».—«Οἱ μπουναμίδες».—«Βράδυ».—«Τὸ Πράσσο».—«Τῆς θλίψης τὰ τραγούδια, δυὸ Σονέττα».—«Ἡ ἐκδρομή».—«Πρὸς εὕρεσιν καπνοῦ»—«Ἀλώπηξ δρυνίδος» κτλ.—«Τὸ γατάκι».—«Μιὰ περιπέτεια».—«Λογοπαίγνια».—«Ὁ ἥλιος», «Πῶς ἐγνώρισα τὴν Διάπλασιν» κτλ.—«Δίκη τοῦ Κύματος».—«Ἀπορίες» κτλ.—«Χειμώνας».—«Τί εἶναι ἡ νεότης».—«Ἡ χανδροκράμβη».—«Τὸ ξύπνημα τοῦ χωριοῦ».—«Ἡ ἀφορσμάδα».—«Τὰ τ μανιάσυλλα χωρὶς ἀγκάθια».—«Ἀνατολὴ Φεγγαριοῦ».—«Ὁ βασιλιᾶς ὁ Δράκοντας».—«Τὰ παιδιά».—«Γιὰ κὴν Πατρίδα».—«Τὸ κλεφτόπουλο» κτλ.—«Ἡ βρύση».—«Ὁ ἔξυπνος κόρακας».—«Στοχασμοί».—«Ἀκουβυλίς, κ. (ἀρέσει). Μικρὸς Νοσοκόμος, ὁ.(ΔΧ). Ἀλιεὺς τῶν Μαργαριτῶν, ἀ. Βραχνιασμένη Κουκουβάγια, κ. (ΘΠ). Καλλίφωνος Ἀηδών, κ.(ΑΚ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἀγριοβιολέττα, κ. Παλληκάρι τῆς Φαιᾶς, ἀ. Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις, ἀ. Ἰνδὴ Πριγκίπισσα, κ. Φτωχὸ Χαμομηλάκι, κ. Λεχουδάκης, ἀ. Ἑλληνικὴ Σημαία, ἀ. Μολυβένιος Οὐρανός, κ. Ἀκτή, κ.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, ὁρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1919. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἄνδρας, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: *Τριανταφυλλάκι, κ. (ΚΚ). Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, ἀ. Ἥρως τῆς Δοξάνης, ἀ. Συνέδριον τῆς Εἰρήνης, ἀ. Ξενιτεμμένο Λεωνιδιωτάκι ἀ. (+—+). Ἰουδηΰ, κ. Ἀθῆναι τῆς Σάμος, ὁ. (ΚΚ). Πραγματοποιηθὲν Ὄνειρον, ἀ. (ΒΦ). Κάλχας, ἀ. (ΟΕ). Κόκκινο Κερασάκι, κ. (ΜΜ). ἡ Φιλαυθής, κ. (ΔΤ). Σοφὸν Πνεῦμα, ἀ. (ΠΠ). Χιακὸ Διαβολάκι, κ. (ΝΠ). Μαύρη Μάσκα, κ. (ΙΧ). Γλυκοχάραμα τῆς Δευτεριᾶς ἀ. (ΒΚ). Χιονισμένη Κόκκα, κ. (ΠΠ). Ἑλληνὶς Μητέρα, κ. (ΚΑ). Δοξασμένος Ἀρχηγός, ἀ. (ΙΑ). Τρελλοφωτήρια, κ. (ΚΚ). Βελλεροφόντης, ἀ. Φλόγα, κ. Νόρα (;;;) Νυχτοπούλι, ἀ. (ΒΘ). Μπουνέττα κ. Εἰκασία, κ. Ἐλεύθερος Θράξ, ἀ. (ΔΖ). Ἀέρι τῆς Λέσβου, ἀ. (ΚΧ). Μικρὸ Διαπλασόπουλο, ἀ. (ἐγώ). Γλυκάκιας Ἀθηνᾶ, κ. Ἀκαθυλλίς, κ. (ἀρέσει). Μικρὸς Νοσοκόμος, ὁ.(ΔΧ). Ἀλιεὺς τῶν Μαργαριτῶν, ἀ. Βραχνιασμένη Κουκουβάγια, κ. (ΘΠ). Καλλίφωνος Ἀηδών, κ.(ΑΚ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἀγριοβιολέττα, κ. Παλληκάρι τῆς Φαιᾶς, ἀ. Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις, ἀ. Ἰνδὴ Πριγκίπισσα, κ. Φτωχὸ Χαμομηλάκι, κ

ρός τ. *Ἑλλάδος* μὲ *Ἐλευθ. Πόλη, Πουπέ, Ἐλπ. τ. Σκλ., Βερβέριαν.*— ἡ *Ὀνειρεμμένη Πατρίδα* μὲ *Ἀτρόμ. Ἀμαζ., Λέοντα τ. Χαιρ., Μελαχρ. Κρητικόπ., Ἡλιοβασίλ., Γιώταν, Ἀγριοβιολ., Ἀγριοκάτσ., Κυθέρ., Τραπεζουντίαν.* — τὸ *Δαντελλένια Συννεφάκι* μὲ ὅλα τὰ ψευδώνυμα Λαυρείου.—ὁ *Δεινὸς Σκοπευτὴς* μὲ *Ἀνεμοστρόβ., Καστανὴν Λεσβιοπ., Διαβ. τ. Πειραιῶς.*— ὁ *Κοσμοπολίτης* μὲ *Μαχαβαράτα, Δεσθὲς Δίκ., Κόμ. Χί.*— ἡ *Φωνὴ τῆς Ἠπείρου* μὲ *Φτωχὸ Χαμόμ., Ἠπειροτάκι, Δοξασμ. Ἑλλάδα.*—ἡ *Νύρα* μὲ *Διαβ. τ. Γειτ., Πτην. τ. Ἐρήμ., Λέοντα τ. Χαιρ., Κάρμεν, Ρέζεντά, Τιάρκι.* —ἡ *Ρεζεντὰ* μὲ *Εἴμαρμ. Ξεπ. Λόρδ., Μαχαβαρ., Κόμ. Χί.*—ἡ *Εἱμαρμένη* μὲ *Διαβ. τ. Γειτ., Σκανδαλιάραν, Ψεύτ. Κυκλ., Ψωφιόδα.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Ἑλληνικὸν Στέμμα*** (λυπήθηκα, ἀλλὰ δὲν ἐννόησε τίποτ' ἀπὸ τὸ γράμμα σου· κι' ὁ Ἀνανίας δὲν θυμώτανα νὰ μοῦ πῇ· βλέπεις; γιὰ νὰ τὸ ξεχάσῃς κι' αὐτός, θὰ πῇ πὼς δὲν τῶκανε—αὐτὸ ποῦ δὲν θυμᾶται πιά—μὲ κανένα κακὸ σκοπό.) ***Κοσμοκράτειραν Ἑλλάδα*** (τὰ Ὕλεβκ, εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας). ***Προμηθέα Δεσμώτην*** (συμφωνῶ μὲ τὸν πατέρα σου). ***Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον*** (χαίρω παραπολύ· γράφε μου). ***Πειραϊκὸ Διαβολάκι*** (μπορεῖ). ***Γ. Κ. Ξανθ.*** (πρέπει νὰ διαβάσῃς καλὰ τὸν Ὀδηγόν). ***Μικρὰν Ἡρωΐδα*** (σοῦ ἐνεκρίθησαν πολλά, ἀλλὰ δὲν ἐκληρώθη ἀκόμη κανένα). ***Σημαίαν τῆς Ἑνώσεως*** (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ). ***Ἀνοικτὸν Ἀκρόδρον*** (τὰ ἔλαβα·) ***Μικρὸν Λέοβιον*** (Α' Βραβεῖον Ξεσπαθώματος παίρνουν οἱ 15 πρῶτοι ποὺ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα φύλλα·) ***Πολύβ. Γ. Ι.*** (τὸ «Ἐν Οἰκογενείᾳ» στὸ 1895·) αἱ ἀκτὼ πυκνοτύπωμέναι σελίδες τῆς «Διαπλάσεως» ἰσοδυναμοῦν καὶ κοστίζουν ὅσον αἱ δεκαέξ τοῦ περιοδικοῦ ποὺ λέγεις· ἔπειτα αὐτὸ δὲν ἔχει οὔτε ἔξοδα εἰκόνων, οὔτε συντάξεως, οὔτε μεγάλην ὑπηρεσίαν γραφείου· καὶ ὅμως μόνον 5 λεπτὰ εἶναι φθηνότερον·) ***Ἀνεμοστρόβιλον*** (ψευδώνυμα μὲ λατινικοὺς χαρακτῆρας δὲν ἐγκρίνονται·) ***Χλωμὸ Δειλινό*** (νὰ γράψῃς ἄλλα συντομώτερα·) ***Γλυκὸ Χαμόγελο*** (ἔστειλα· εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) ***Μυροσωτίδα*** (πῶς τῆς ἀδελφῆς σου ὅτι τὴν δέχομαι μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ·) ***Ἄλκην*** (ὁ καθένας στέλλει τὴν λύσι ποὺ μπόρεσε νὰ εὕρῃ·) ***Φίδρο τοῦ Δεβάντε*** (γεῶν Ἐβδομαδιαίων καὶ δὲν θὰ προσθέσῃς τίποτα·) ***Λύραν τοῦ Ὁμήρου*** (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) ***Δεσποινίδα Ἀρλεκίνου*** (ἔ, ἀφοῦ πιὰ τὸ ἤθελες τόσο!) ***Θρίαμβον τῆς Ἐλευθερίας*** (ὁ Ὀδηγὸς τὰ λέει·) ***Δίφρης Στέφανον*** (τὸ Ὕλεβκ, ἡσύχασε·) ***Ἐθνικὸν Θρίαμβον*** (αὐτὰ ὅλα ἔχουν ἐξαντληθῆ· βλέπω μὲ χαρὰν μου ὅτι εἶσαι πολὺ φιλόμουσος· ὁ Ἐκπαιδευτικὸς Ὅμιλος ὑπάρχει, ὁδὸς Λέκκα 4·) ***Παπουτσωμένον Γάτον*** (ἡ ἐκτέλεσις δραδύνει πρὸς τὸ παρόν, διότι καθεμέρα φθάνουν πολλαὶ ἑκατοντάδες ἐπιστολῶν μὲ παραγγελίες·) ***Γοργόφτερη Νίκη, Μιράντεν, Ἑλληνικὴν Ψυχήν, Κ. Γ. Ἀγγ., Χιονισμένο Λάσος, Ἠπειροτάκι, Φαληρικὴν Αὔραν*** κτλ. κτλ.

Ξεπεσμένον Λόρδον, Γιώταν, Νικητὴν Στρατάρχην, Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο, Ἀντ. Ι. Ρακλ. ἔλαβα, εὐχαριστῶ).

Πόλιν τῶν Ὀνείρων, Μαύρην Μάσκαν, Παν. Κ. Κουρ., Ὀνειρεμμένη Πατρίδα, Ζαροπροβιάν, Καστανὴν Λεσβοπούλαν, Ἀνεμόμυλον (ἔστειλα, εὐχαριστῶ).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἄργησα μετὰ τὴν ***15ην Ἰανουαρίου***, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 17ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρίου—Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22ας Ἀπριλίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ἄπως καὶ τῶν προηγουμ. φυλλαδ.]

110. Λογοπαικτικὸς Δεξίγριφος

Εἰς τὰ πανιὰ τοῦτα
Δὲν βάζω τίποτ' ἄλλο
Καὶ ὅμως σχηματίζω
Βασίλειο μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἀκτινοβολοῦντ. Ἡλίου

111. Συλλαβόγριφος

Σύμφωνο μᾶγριο ζῶο
Ἂν ξίρῃς νὰ ἑνώσῃς,
Δοχεῖο ἀπ' τὰ μεγάλα
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Σ. Κοκκίνου

112. Μεταγραμματισμός

Στὰ λουλούδια φυτρωμένο
Καὶ στὰ ζῶα καρφωμένο.
Μ' ἂν τὸ πρῶτο μου ἀλλαχθῇ
Κι' ἄλλο μοῦ διπλασιασθῇ,
Ἀπ' τὰ σπλάχνα τῆς γῆς βγαίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαχρ. Κρητικοπούλ.

113. Δημῶδες Αἴνιγμα

Κῆπος μακρύς,
Κῆπος πλατύς,
Κίτρα πολλὰ
Καὶ δυὸ μεγάλα.
Τί εἶναι;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πατρινόπουλο

114. Ἀστήρ

* * *
* * *
* * *
* * * **Α** * * *
* * *
* * *
* * *

Ὁριζοντίως πέλαγος, καθέτως κῆτος, διαγωνίως δὲ χώρα τῆς Βαλκανικῆς καὶ κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομητ. Πολεμιστοῦ

115. Ἐπιγραφή

Τ Ε Ρ Ο
Υ Π Ρ Ν
Β Ε Ε Σ
Υ Ο Β Ε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Βουνοῦ

116-120. Μαγικὸς Φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο συνεχῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἐλπίς, πυνθάνομαι, ρίγος, ἄγος, θεῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Δεσμώτου

121. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

1, Βατιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ. 2, Υἱὸς τοῦ Πριάμου. 3, Πρόθεσις. 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 5, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκή. 6, Γεωμετρικὸν σχῆμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κήρυκος τῆς Ἐλευθ.

122. Φωνηεντόλιπον

κθ - ρμμ - τρς - μρς · ρν - θμμ

Ἐστάλη ὑπὸ Κοῦλας Κ. Χρέλια

123. Γρῖφος

Πρὸς { ε ε ε λι λι λι
ε ε ε λι λι λι λι λι
λι λι λι λι λι σεῖς!
λι λι λι λι λι λι λι
λι λι λι λι }

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνοικτοκόρδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 46

345. (Καταργεῖται).—346. Τὸν ἔχω γυιό.

347.

Ρ	Ρ	Σ	
Ο	Ο	Ο	
Λ	Υ	Δ	Ι
Α	Ο	Ο	
Κ	Ν	Σ	

348-352. Διὰ τοῦ ΣΥΣ: Σύρος, ἡμίσυς, συκῆ, ἄσυλον, σῦς.—353. Κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίξ' τὸ στὸ γιαλό. — 354. Ὁ Θεὸς εἶναι τρισυπόστατος (ὁδε - ο σὺν ε - τρεῖς ὑπὸ στατος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωρισὸς στίχος δρ. 1.]

—[ΙΘ'—98]—

Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος, Γαλανὴ Σταυροφόρα, Χλωμολούλουδο, εὐχαριστῶ πολύ.

ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

—[ΙΘ'—99]—

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ,,

Ψηφίζει ἐν ἐκτάκτῳ συνεδριάσει νὰ ἐκφρασθῶσι καὶ δημοσίᾳ πρὸς τὸν γενικὸν αὐτοῦ Ἀρχηγὸν

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

ἐπὶ *προόδῳ ἀπωλείᾳ προσφιλῶν αὐτοῦ* προσώπων βαθύτατα καὶ ἀδελφικὰ συλλυπητήρια.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΜΟΥΡΙΖ
(Δημοσιογράφος)

Τὰ μέλη
Τσιρμιντζέλε
Σπρόγγαλιά
Σιέλκεζ
Σιρκοφα
Σπαρτέλια
κ. ἄ.

—[ΙΘ'—100]—

Ζινέττα, Τιάρκε. ὁλόθερμα εὐχαριστοῦσαι, ἀντευχόμεθα.— ***Ἡρωΐς Ἑλληνοπούλα, Βαρωνίς.***

—[ΙΘ'—101]—

Ἑλληνικὲ Πόθε, πᾶσα δικαιολογία ἀπέναντι τῶν ***συνδρομητῶν*** καὶ γενικῶς τῶν ***Ἀγρινιωτῶν*** περιττή· ἔσαι γνωστός.

Μπουμπουλίνα, Παλλάς, μύρια εὐχαριστήρια διὰ τὴν [ΙΘ'—73] Ἀγγελίαν.

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

—[ΙΘ'—102]—

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΝΩΣΙΣ» ΑΘΗΝΑΙ

Πρόεδρος: *Ἥρως τῶν Δολιανῶν,* Γραμματ.: *Ἀθηναῖος,* Ταμίας: *Ἑλληνικὴ Ἰδέα.* Τρίμηνος 0,65. Ἱδρύθη «Ἑνωτικὴ Τράπεζα», ἐξεδόθησαν μετοχαί. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Πληροφορηθῆτε: Γεωρ. Καχριμάνη, Ἐπικούρου 8.

—[ΙΘ'—103]—

Ἱδρύθη «Σύνδεσμος Ἀθανάτων.» Ἐκδίδονται μετοχαί. Κιταλάβετε θέσις. Ἀπευθυντέον: Χατζιώτην, Θήβας.

—[ΙΘ.—104]—

Ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε Ἀριστ. Καστρινογ., πότε λοιπὸν θὰ πάρῃς ψευδώνυμο;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιαφόρως φυλλάδων, ἐλήφθησαν μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου.

Συνοδευόμεναι μὲ 25 λεπτά

Ἀθήνων: Ι. Πετράκης, Ρεζεντά, Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, Παναγούλα Ι. Καρούζου, Α. Καρούζος. Δ. Δαμιανός, Φ. Κατσαμένης, Ζ. Μπανάτσος, Σ. Κωφοφύλλης, Μ. Πασιλίδης, Ἠλέκτρα Ε. Ζωρίνη, Παῦλ τῆς Ρουμελῆς, Φίφρα τοῦ Λεβάντε, Γ. Ζαρίφης, Γ. Ἀντωνίου, Α. Γ. Κωνσταντινίδης. Γ. Τσιβακός· Κύστραντία Δ. Παντελῆ. Μικρὸ Κολοκοτρώνης, Ὀδ. Ἐξαρχάκης, Γιάτας, Ν. Α. Σιδερᾶς, Μαρία Θ. Χαλιδοῦ, Α. Πολίτης, Ἐθθ. Εὐθυμίου. — Βόλου: Τιμηνέο Τουφέκι, Σ. Κότσιος, Α. Π. Μοσχοβίδης, Ι. Καρακίνης, Π. Γαλανός. Ι. Σκρέτας, Α. Ζούλιας, Γυθείου: Ι. Κ. Ψαρρᾶς.—Δραγμανίου: Ν. Μπουλουγούρας.—Ζαβιρίδας: Κ. Α. Κολοκαγάκης.—Ζακύνθου: Κοσμοκράτωρ. Κόντε Κουρόπης. Π. Α. Ζώης.— Θηβῶν: Θέμις Γ. Μαρούδα.— Ἰστιαίας: Ι. Α. Βλαχοθανάσης.— Καλαμῶν: Ν. Β. Κοτσαρᾶς. Γ. Βουγιούκας.—Καρδίτσης: Ἑλληνόπαις.—Κερκύρας: Γ. Μαρτίνης.— Κοζάνης: Σ. Κανελλόπουλος.— Κορινθου: Ι. Χ. Καραμπλόπουλος.— Λαρίσης: Ζ. Χ. Καρνίκας, Δ. Χρονιάδης.— Λεβαδείας Γ. Α. Μένας.— Λευκάδος: Χ. Φιλίππου.—Μιτυλήνης: Προσκοπὸς τοῦ Εὐξείνου, Μικρὸς Λέσβιος, Πτερωτὴ Ἀθανασία Δ. Καλοῦ, Πολυξένη Α. Ἀσημακοπούλου. Πειραιῶς: Μικρὰ Ἡρωΐς, Δ. Παπαγγελῆς. Βλαντὶς Μητέρα, Φ. Λαγομιτζῆς, Σπ. Μοραΐτης.—Πύργου: Γρηγόριος ὁ Β.—Σπάρτης: Θ. Α. Γκιωβάτσος, Σ. Κυρούσης.—Σύρου: Ἀθηνᾶ Γ. Θοσκόλου, Ν. Μ. Πολέμης, Γ. Φ. Ζερβουδάκης, Β. Ἀλεφοῦζος, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφή. — Τριπόλεως: Δ. Π. Σταυρόπουλος, Ι. Χ. Παπαθεοδώρου.—Φαλήρων: Π. Λευκός, Βασίλης Π. Μόσχου, Μ. Μόσχος, Αἰκατερίνη Π. Μόσχου, Π. Μόσχος. — Χαλκίδος: Γ. Ν. Κάραλης, Ι. Α. Ἀναστασία Μαρία Β. Γεωργιάδου.—Χανίων: Ἀναστασία Χ. Φανδρίδου.—Χίου: Α. Β. Μελέκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα, πλὴν ὀλίγων καὶ ὅλων τῶν ἀποστειλάντων δεκαλεπτον μόνον, μὲ τὴν λύσιν των, ἐπέτυχαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: Ξενοφῶν Γ. Καρυοφύλλης ἐν Ἀθήναις, Δ. Χρονιάδης ἐν Λαρίσσῃ, Σπύρος Μωραΐτης ἐν Πατρασεῖ καὶ Κατίνα Μανούσου ἐν Τριπόλει, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ 3 μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕνδεκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος, 22ος, 24ος.—Ἕκαστος τόμος ***δραχ. 4,50*** ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος ***δραχ. 3,20*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***δρ. 3,50*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι 25 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἀρχικῶς ***δρ. 10*** καὶ δεμένος ***δρ. 12.*** Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: ***δρ. 1,50*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***δρ. 1,50*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Οἱ Χρυσόδετοι τόμοι ἐξηντλήθησαν ἕνεκα δὲ τῆς ὑπερόγκου τιμῆς τῶν βιβλιοδετικῶν δὲν ἐπιδέχονται πρὸς τὸ παρὸν νέους δεσμοὺς τὸ ὅτι τώρα στοιχίζουν τὰ δετικὰ δεμένου χρυσοδ. τόμου ***δρ. 10.***

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3. Ἀθῆναι.—Τηλ. 11-99 Ἀριθ. ἐντ. 523